

Órmezői **Morus Szent**
Tamás Egyesület

Morus Tamás napja, június 6.

Az Egyesület 2007. évi krónikája

A kiadvány anyagának megírásában az Órmezői Morus Szent Tamás Egyesület tagjai vettek részt, szerkesztette Makrai Rita.

A kiadvány megjelenését Újbuda Önkormányzata és a Fővárosi Önkormányzat támogatta.

Felelős Kiadó: Órmezői Morus Szent Tamás Egyesület
Budapest, 2008. január

Kiadványterv és kivitelezés:
xfer grafikai műhely

BEVEZETŐ

Az Órmezői Morus Szent Tamás Egyesület 2007. évének krónikáját tartja kezében az olvasó. Egyesületünk alapításának gondolata 15 esztendő, a szervezet jogi értelemben vett megalakulása pedig 2008. februárjában lesz 15 éves. Így ez a kiadványunk a „kerek” jubileum megemlékezéseinek előfutára is lehet, miközben híven követi a korábbi évek formai és tartalmi szokásait – már ami az éves krónikákkal kapcsolatban szokásunkká vált.

Szeretettel ajánljuk beszámolónkat a körülöttünk élő támogatóknak, rendezvényeink résztvevőinek, vagy épp a még bizonytalankodóknak, hogy emlékezzenek velünk, újraéljék élményeiket, vagy épp első alkalommal kóstolgassák stílusunkat és munkánkat.

KÖZGYŰLÉSEK, HIVATALOS ESEMÉNYEK

Az Órmezői Morus Szent Tamás Egyesület **2007. február 27-én megtartotta évi rendes közgyűlését.**

A közgyűlés napirendjén a 2006. évi működésről és pénzügyi helyzetről készült beszámoló megvitatása és elfogadása, a 2007. évi program és pénzügyi terv megvitatása, valamint a 2007. évi Városmiszióra való felkészülés tervének ismertetője volt. Az utóbbi témakörhöz vendégünk *Kovács Ferenc* diakónus volt.

A közgyűlés a beszámolókat elfogadta. A Városmiszióval kapcsolatos tennivalókról, de főleg a már lezajlott eseményekről a beszámoló más részén lehet bővebben tájékozódni.

HANGVERSENYEINKRŐL

Egyesületünk idei első **hangversenyét 2007. március 10-én tartotta** a szokásos helyen, a Weiner Leó Zeneiskola és Zeneművészeti Szakközépiskola hangversenytermében az iskola diákjainak közreműködésével. A **májusi előadás 19-én volt, az utolsóóra pedig december 8-án került sor.** A decemberi műsoron több Kodály mű is szerepelt, ezzel emlékeztünk Kodály Zoltán születésének 125. évfordulójára. Valamennyi est művészeti vezetője *Héra András* tanár úr volt, bár a decemberi esten a Chopinről elnevezett zongoraverseny zsűrijében betöltött feladata miatt felesége, *Héráné Kis Andrea* vállalta a műsorszámok konferálását és a szereplők bemutatását. A koncertek nélkülözhetetlen „kellékei” minden alkalommal a zongorakísérők is: Rendszeresen találkozhatunk *Acsay Gabriellával, Zentai Katalinnal, Nagy Gáborral és Székely Balázssal* – köszönet nekik, hisz nélkülük nem jöhettek volna létre az előadások.

MORUS NAP 2007. június 6.

Az idei Morus Nap kiemelt vendége **Csaba testvér** (Böjte Csaba, Ofm) volt, akinek meghívásával egyrészt követtük a már kialakult rendszert, – most ismét egyházi vendég volt a soros – másrészt a kitüntetés és a csobánkai Élet Háza gondolat adtak különös okot arra, hogy őt kérjük fel előadónknak.

A tavalyi Eperjes-est után nem hittük volna, hogy többen is beférnek a Közösségi Házba, de csalatkozunk kellett, még a „csilláron is lógtak”. A program menete hasonló volt a megszokottakhoz, nyitó zenénket a Weiner Leó Zeneiskola és Zeneművészeti Szakközépiskola blokkflóttészei produkálták (vezetőjük *Kállay Gábor* tanár úr), majd a Tordasi Pillikék (vezetőik *Németh Ildikó* és *Szabó Szilárd*) korondi táncukkal adták meg az alaphangulatot, s következett *Forgács Alajos* plébános úr megnyitója.

Ezt követte a szívekbe markoló, egyszerűségében és példáival ellenállhatatlan mese. Mese, mert Csaba testvér nem előadást tartott, hanem mesélt nekünk. Mesélt az esetek, a legkisebb testvérek szeretetéről, eredményeiről, és bemutatta azt is, mi hogyan csatlakozhatunk a segítőkhez.

A program végén az egyesület állófogadással egybekötött beszélgetésre várta a résztvevőket. A belépés szokásainkhoz híven díjtalan volt, ám a helyszínen Csaba testvér otthonai számára adományt gyűjtöttünk, kellemes meglepetésünkre több, mint 450 000 Ft-ot adhattunk át Csaba testvérnek. Búcsúzásokor sebtiben becsomagoltuk a vacsora megmaradt finomságait, s az atya mindezt örömmel szállíthatta Dévára.

A bevezetőt mondja: *Forgács Alajos*, a Kelenföldi Szent Gellért Plébánia plébánosa.

Kedves Morus Szent Tamást ünneplők, szeretett Testvéreim Krisztusban!

Nagyon röviden szeretném ezt a mai esténket fölvezetni, hogy majd természetesen Csaba testvérnek adjam át a szót, de engedjék meg, hogy mielőtt ezt megteszem, elmondjam, egy számomra megrázó élményemet: A múlt héten láttam egy TV műsort, abban a műsorban fiatalokat mutattak be, akikre még a pszichológusok is föl-sziszszentek, hogy „ez már durva”. Ők „emósoknak” hívják magukat, ezt a fiatal közösséget itt Magyarországon. Az „emó”, mint az emóció, mint érzelem, érzékiség, fiúk fiúval, lányok leánykával, ahogy jön, mindegy, az a lényeg hogy jól érezzük magunkat, abszolút szellemi és lelki igénytelenségben.

Feltételezem, hogy sokan látták a testvérek közül, – ezzel vezetném föl ezt a mai esténket – mert miközben van lelki és szellemi igénytelenség is, itt hazánkban fizikai szegénység van.

És most szeretettel köszöntöm körünkben Csaba testvért, aki Erdélyben, sőt már Magyarországon, – lásd Csobánka – föl vállalta azt, hogy ezeket a fiatalokat, ezeket a gyermekeket, akikre föl-sziszszennek, és nem tudnak velük mit kezdeni pszichológusok, föl vállálja őket és maga köré gyűjti. Azt mondja: Én lehet, hogy tudok valamit kezdeni velük.

Csaba testvér, az első kérdésem az lenne hozzád: Hogy miközben ebben az esztendőben, májusban Sütő András díjjal tüntettek ki, honnan jött egyáltalán ez az ihlet?

Bevallom őszintén, én is elgondolkoztam, én is látom magam körül ezeket a szegény gyermekeket, akik ilyen vagy olyan szegénységben szenvednek, de valahogy sohasem éreztem ihletettséget arra, hogy ilyen formában, ahogy te, házat építsek, gyűjteni menjek, odaálljak – bocsánat a kifejezésért – ilyen formában koldulni, valahogy odagyűjteni őket. Amit erről egyáltalán el lehet mondani, mi volt ez az ihletettség?

Aztán van egy második kérdésem: Természetesen nagyon örülök, hogy eljöttél hozzánk és közénk, de átérzem azt, hogy valahol mégiscsak ők a te szíved csücske, és mégis kiszakítod magad közülük, ahol leginkább szeretnél ott lenni, és eljössz, elvállalsz programokat, igyekszel helytállni.

Nem félsz attól, hogy ebben a sok-sok odaadásban, ide-oda menetelben elveszíted őket, esetleg kiégsz? Ezek ilyen papi kérdések, ne haragudj meg érte. Sokan nem ismerik a munkásságodat, hallani hallottunk róla, jó nekünk, hogy itt vagy, egy karizmatikus egyéniség jelenlétében jó lenni.

Beszélg egy picikét, hogy indult, milyen terveid és vágyaid vannak, és itt Magyarországon hogyan szeretnéd folytatni – vannak-e más irányú terveid – például Csobánka, stb. Vannak-e más irányú törekvéseid, s mindezt hogy tudod megvalósítani?

S akkor most átadom a szót Csaba testvérenek.

Csaba testvér

Meleg szeretettel köszöntök mindenkit!

Morus Szent Tamás egy tragikus hős igazából, mert milyen szép lett volna, ha azzal végződne a történet, hogy az angol nép visszajön az „egy akol – egy pásztorhoz”, de nem ez történt. Sajnos meghalt és nem tudta megmenteni a népét a hitszakadástól.

Ha körülnézünk, ezekben a napokban Trianonra emlékezünk, ez is egy olyan dolog, ami fájdalmas, szomorú. Mondjuk, mi a határon túl élők talán jobban át tudjuk élni ennek a húsbavágó kérdésnek a súlyát, nehézségét.

Ha az ember nyitott szemmel jár a világban, lépten-nyomon találkozik sebekkel, fájdalommal, nem csak nemzeti szinten, hanem a fizikai ember szintjén is. Annyi gyereknek meghallgattam, részt vettem az életében. Emlékszem, hogy egy hittan órán arról beszéltem, hogy tiszteld apádat és anyádat, és hogy ez milyen fontos. Az egyik kislány csak annyit mondott, hogy ő soha nem mondta, hogy édesapa, és soha nem fogja ezt a szót kimondani. Óra után odajött és beszélgettünk, s én tudtam sok mindent, de akkor felfakadt, elmesélte, hogy az édesapja nem csak hogy megerőszkolta, – tizenkét éves volt – hanem a bányász munkatársainak is pénztért közvetítette. Évekkel azelőtt az anyukát addig bosszantotta, hogy végül felakasztotta magát.

Ott ül egy ilyen ember, a körmeid a tenyeredbe vésődnek, ez egy tragédia, és igazából előre kell menekülni: Azt mondtam ennek a kislánynak, nézd, ha az ember úgy biciklizik, hogy mindig hátranéz, jó nagyot fog esni. Tehát előre kell nézni. Az élet olyan, mint egy jó nagy futballmeccs, kapunk gólokat. Ha a csapat összeomlik a gól után, akkor még hatot, hetet fog kapni. Nem fújták le azt a meccset, jó, bekaptuk azt a gólt, kellemetlen volt, ég a képünk, de fel kell állni, s tovább kell menni.

Az egyháznak is a hitszakadás az egy szörnyű dolog, vallási háborútól elkezdve, pofonok oda vissza, satöbbi... Trianon ugyanez...

Ezeknél a gyerekeknél is azt láttam, hogy nincs lefújva a meccs, hogy van tovább, talpra kell állni, tovább kell menni. De azt láttam, hogy ezek a gyerekek maguk erejéből nem tudnak talpra állni, nincs elég erejük talpra állni és továbbmenni.

Akkor miért is kezdtem, vagy végzek ilyen jellegű munkát? Mindig azt látom, hogy abban a gyerekekben is mennyi szép, jó dolog lenne, csak kicsit lelkesíteni kell: Jó kaptál egy nagy gólt, zörgött a háló, tényleg röhögtek rajtad, balek voltál, elszúrta, de tovább kell játszani!

Azt tapasztaltam, hogy a legtöbb ember vágyik arra, hogy talpra álljon, újra kezdjen, a gyerekek is vágnak arra, segíteni kell őket. Ez nagyon evangéliumi dolognak tűnik nekem: Odaállni az elesett mellé, a kicsi mellé, vigasztalni, bátorítani, buzdítani, segíteni őt. Sokszor még az egyházi iskolák is mindig a befutót, a szépségkirálynőt részesítik előnyben.

Olyan „gáz” lehet, hogy valaki elmegy a maratoni futásra, és legutolsóként ér be, azt sem tudja hogy sülyedjen el. Én ezekhez a lemaradottakhoz, leszakadottakhoz, a kisebbekhez éreztem hivatást. Assisi Szent Ferenc is azt mondta, hogy bűnbánó kisebb testvér akar lenni, a kisebbeknek a testvére. Ott van legnagyobb szükség a bátorításra, segítségre. Az elsők, akik célba érnek, azok úgymint megkapják a maguk királyi koronáját, tapsát, de aki lemarad, leszakad, azt kell talpra állítani.

Hát én azt látom a mi urunk Jézus Krisztusnál is, hogy nagy-nagy szeretettel megy el az elesettekhez, a kicsinyekhez. Ott van az a történet Zakeusról, aki, egy önző, kapzsi, minden hájjal megkent gazember, vámos, a rómaiakat is kiszolgálja. Annyira tetszik nekem ez a történet, Jézus megy Jerikó felé, magunk elé tudjuk képzelni. Megérkezik a városhoz fehér ruhában, körülötte tanítványok, a kapunál ott ülnek a koldusok, adnak, vesznek az emberek, ott lüktet az élet, váltják a pénzt, a vámosok is ott vannak, ott van ez a Zakeus is, ott van a vak koldus is, elkezd kiabálni: Jézus, Dávid fia könyörülj rajtam!

Szinte az ember látja maga előtt, hogy az emberek mondják neki „hallgass, nem hozzád jött, mit kiabálsz itt!”

De ő csak kiabál. A mai nap is egy koldus eléggé perifériára szorul, képzeljük magunk elé, ott ül rongyosan, a földön, úgy született, nyomorult. Ott áll mellette Jézus fehér ruhában:

- Mi a baj?

- Add, hogy lássak – és Jézus meggyógyítja ezt az embert.

Mindenki ott áll kíváncsian, mi fog történni, Zakeus is ott ül egy fa tetején, nézi, hogy mi fog történni. A vak feláll... körülnéz, lát...

Jézust mindenki meg akarja fogni, simogatják a ruháját. Jézus azt mondja, gyere le Zakeus, ma nálad szeretnék megszállni. Ez olyan szép.

Abban a városban, Jerikóban biztos sok előkelő, gazdag, okos, ügyes, becsületes, nagyszerű ember volt, és mégis Jézus ehhez a Zakeushoz akar elmenni, mert ennek van szüksége az ő jelenlétére. Nem azzal áll elő, hogy Zakeus így meg úgy, nem kioktat, nem számon kér, hanem szeret.

Ennek a léleknek is szüksége van arra, hogy valaki elfogadja, szeresse, jóssággal legyen hozzá. A történetet is ismerjük, a vacsora végén biztosan elkoccintottak egy pohár bort. Na, Zakeus, Isten áldjon, hogy van a család, a gyerekek... – beszélgettek. A Szentírás sehol egy ejnye-bejnyét nem ír. Akkor a vacsora végén Zakeus feláll, azt mondja: Nézd mester, sajnálom, hogy sokakat megkárosítottam, mindenkinek háromszor annyit adok vissza, amennyit elcsaltam tőle, amúgy is úgy döntöttem, vagyonom felét a szegényeknek adom. És Jézus erre azt mondja:

- Boldogság költözött ma ebbe a házba!

Nincs veszve, a legutolsó, a legelesettebb, aki a szépségkirálynőségből kibukott, annak is van Jézusnál esélye. Jézus nem mondja azt az öreg Nikodémusnak: „Jaj vén farizeus, kutyából nem lesz szalonna!” Jézus hiszi, hogy ez újjá tud születni.

Annyira tetszik, ott van Saul, egy ilyen rossz ember, hihetetlenül erőszakos, durva, nem csak ott van Szent István kivégzésénél, hanem képes elmenni a Főtanácsba, engedélyt kérni titokban, átmenni ezer idegen országba, összefogni a keresztényeket, hazahurcolni, hogy azokat is kivégezzék. Döbbenetes, hogy valakinek ilyen ötletei vannak, megy, szervez, és csinálja, és katonák, fegyver, stb.

Nem csak hogy rossz ember, de ez ellenség, nagyon negatív személyiség. És Jézus párbeszédet kezd vele: „Saul, Saul miért üldözöl engem?”

Hogy mondjam? Elkezdődik egy párbeszéd, egy imaélet...

És Saul eljut odáig, hogy Szent Pál lesz belőle, népek apostola, és eljut a lelki élet fejlődésének arra a szintjére, hogy megírja a maga szeretethimnuszát. Azt gondolom ennél szebb dolog nincsen, a másiktól kiszerezni az ő szeretethimnuszát. Hiszem, hogy mindannyiunkban ott van egy-egy szeretethimnusz.

Azt szoktam gondolni, hogy a Mennyei Atya lenéz, látja ezt az öreg reszkető kezű Szent Pált, előtte ott pislákol a mécses, és ott a durva faragott asztalon írja:

„...ha szeretet nincs bennem, mit sem érek. A szeretet türelmes, a szeretet alázatos...” Milyen döbbenetes!

Valahol a kereszténységnek a lényege az: Odamenni a másikhoz, jószággal, szeretettel lehajolni hozzá, felemelni, hogy ő kibontakozzon, felnőjön, s megírja a maga szeretethimnuszát. Ennél szebb feladat nincsen. Jézus is megírhatta volna azt a szeretethimnuszát, hát nem? Miért nem ült neki, hogy megírja, akkor övé lett volna a babér.

Azért mert Jézus azt mondja: „Én vagyok a szőlőtő, ti vagytok a szőlővessző.” Isten a szőlőfűrt termésének az örömét, dicsőségét átengedi nekünk.

Annyira szép ez, nem? Nem ő akar tündökölni. Otthon marad, imádkozik, kettésével elküldi az apostolokat, s amikor visszajönnek ezek az emberek, egymás szavába vágva mesélik, hogy milyen nagy dolgokat tett általuk az Isten. Jézus örömeiben felujjong, hogy Isten kinyilvánította a kicsinyeknek az örömszerzés szép dolgát.

Én azt gondolom, hogy szép dolog egy kőből kihozni egy szobrot. Nem? Annál szebb dolog nincsen! Festmény: egy marék koszból egy festményt létrehozni – ez a művészet.... De egy ilyen Saulból kihozni a szeretethimnuszát – ez az igazi nagy művészet!

Hát *Szerváciusz* mondhatná: Ebből a csutakból mit lehet kihozni? Nem lehet, tűzre vele! Abból a kőből? Á! De hát attól lett Szerváciusz, hogy ki tudja hozni abból a csutakból a mester-munkát.

Maximilian Kolbe mondta, hogy az a szent, aki a környezetét szentté teszi. Arra kell törekednünk, hogy a mellettem élő kedves feleségem, férjem, gyerekeim, szomszédom szent legyen mellettem.

Ott a feleségem mellettem fogalmazza meg a maga szeretethimnuszát. Nagyon szép házi feladat, ezt én fel is adom maguknak, mindannyiuknak.

Ezek a fiatalok is, akikről az atya mesélt: Azt gondolom, mindenki keresi a boldogulását. Úgy van valahog, hogy lemegyünk a pincébe, ott a kis krumpli, növeszti a maga kis csíráját a fény felé. Nem kell neki mondani: "Húú, ébresztő, tavasz van! Nana, ne arra a gyökeret, arra kell a csírá!" – Ő tudja magától. Miért? Mert a Jóisten beleírta a kis krumplibá, a sejtjébe, fel kell nőni, virágot kell hozni, gyümölcsöt kell teremni. Ebben a kis rózsában, minden emberben benne van ez a vágy. Én olyan emberrel nem találkoztam, aki ne szeretne felnőni, nagy lenni, szép lenni, kedves lenni.

Azt gondolom, ezek a fiúk meg lányok azért festik feketére meg pirosra a hajukat, raknak egy csomó karikát, hogy „vegyenek észre, én is itt vagyok, szeressetek, foglalkoztatok velem!”... Hát a lányok, az asszonyok miért cicomázzák magukat? Hát hogy tetszedjenek, nem igaz? Az a fiatal úgy érzi, hogy úgy ahogy van olyan snassz, olyan hétköznapi. Valamit csinál magával, hogy szeressék. Ez mozgatja őt.

Hozzám nagyon sokszor hoztak olyan gyereket, akit minden iskolából kicsaptak. Nagyon sokszor megtörténik, hogy az a gyerek nem kell. Mert úgy viselkedik, olyan dolgokat csinál, hogy nem kell. Azt szoktam mondani, ha azt az öreg széket az ember kicsit megpucolja, akkor mindjárt kell, kiállítják, múzeumba rakják, úgy meg senkinek sem kell. Kicsit rendbe kell rakni. A gyermeket, felnőttet, fiatalat rendbe lehet rakni.

A mai szociális munkát, amit végeznek Romániában, meg Magyarországon is, kicsit úgy képelem el, mint amikor egy autóbaleset után behoznak egy beteget a kórházba, lefektetik, nem csinálnak semmit vele, csak épp életben tartják. Hát az lenne a cél, hogy a saját lábára álljon, hogy menjen, s építse tovább a társadalmat.

Ha hozzánk bejön egy gyerek, én próbálom, és a kollégáimtól is ezt várom el, higgyük el, ebből a gyerekből ki lehet hozni a szeretethimnuszát. Bejön egy kisgyerek, ki tudja, hátha ő a XXI. század József Attilája. A magyar nemzet imádkozik, hogy egy jó, komoly politikai vezető már legyen. Isten az ő ajándékait gyerekbőrbe csomagolja. Ott van benne! Hát ha elmegyünk mellette, nem bontakoztatjuk ki, akkor örökre elvész!

Hány kőben ott alszik a szobor évmilliárdok óta, de nincs aki kibontsa. Hány gyerekben is, egész biztosan. Az emberek letérdelnek: Látod Uram, ez a rák hogyan eszi az embereket, küldj valami orvosságot, adjál valami megoldást rá! A Jóisten egészen biztos egy gyerekszívbe beleírja a képletet. Olyan jó dolog lenne olyan szép dallamokat hallani, mint Bartók és Kodály idejében. Biztos, ebbe a tizenötmilliós magyar közösségbe ültet ilyen gyerekeket. Nekünk felnőtteknek az a feladatunk, hogy megtaláljuk, és segítsük kibontakozni, felnőni ezeket a gyerekeket.

Hogy szokott lenni? Rossz gyerek, jó gyerek – ez még a fasizmusnak a következménye, maradványa, ami köztünk van, hogy valakit a génjei meghatároznak.

Pilinszky János olyan szépen fogalmazza: „Végtelen jól van minden, ami van, mert minden tetőről lehet látni a napot”. Nem lenne Isten igazságos, ha egyeseknek a mennyország közelebb vagy messzebb lenne. Minden tetőről lehet látni a Napot.

Nem hiszem, hogy az Istennek lenne egy fazeka, amelyből a jó gyereket gyúrja, s egy, amelyből a rosszat. Ugyanabból a biliből teremt mindnyájunkat. Másképp akkor azt mondanánk: „Mennyei Atyánk, ahhoz pofa kell, hogy valakit eleve rossznak vagy ilyennek teremtsél.”

Mit tapasztaltam?

Behozott egy polgármester öt kislányt hozzánk. Ebből négy bizony ötödikes volt, hát nem ikrek, akkor összevissza bukdácsoltak, utolérték egymást. Szóvátára visszük, nincs nekünk ott ott-honunk, beírattuk az állami intézetbe. Hétfőn beíratuk, csütörtökön vagy pénteken már ki is voltak rúgva. Hát úgy van nálunk, hogy befogadni más is befogadhat, mert már negyvenegy helyiségben vannak házaink, tehát más is befogadhat, mert nem tudok mindenütt ott lenni, de kirúgni csak én rúghatok. Amputálni fenntartom magamnak a jogot. A püspöknek is vannak fenntartott bűnök, hát akkor nekem miért ne legyen.

Elmegyek hozzájuk: Hát lányok, hogy van ez? Másnak ehhez egy év kell, hogy kirúgassa magát az iskolából. Van bennetek valami. Gyerekek ülünk le beszélgetni. Jézus is Zakeushoz ment el, én is fagyizni, a gyerekek is, ha azt akarják, hogy leüljek beszélgetni velük, minimum egy ablakot bé kell verjenek.

Hát elmentünk, leülünk ezekkel a gyerekekkel, hát hogy történt... Elmondták már a tanárok is a verziót, a lányok is elmondták: Az egyik kislány elkezdett kukorékolni, a tanárnő írt a táblára, elkezdtek keresni a pad alatt a kakast, az egész osztály röhögött. Felhívták magukra a figyelmet, ők nem pirosra festették a hajukat, hanem kukorékolnak. Ugyanaz a képlet. Ezt ötször-hatszor eljátszották, végül szegény tanárnő sikoltozva beszaladt az igazgatóhoz: – vagy ezeket a gyerekeket kicsapják, vagy ő megy el. Vagy Csaba atya gyerekei, vagy ő...

Hát, szegény igazgató úr, – egyszerű volt a döntés – nem a mi gyerekeinket preferálta.

Leülünk, beszélgetünk. Hogy jut el egy gyerek idáig, hogy kukorékoljon számtanórán? Persze nem ért semmit az órán, unatkozik, ő is szeretne a kör közepére kerülni. Felhívja magára a figyelmet.

Hogy jutott idáig a helyzet? A szomszédban volt egy kutya, az átjárt, megette a tyúkot meg a tojást. Apuka dühös volt, átment egy baltával, levágta a kutya lábát, hogy tanítsa viselkedni... szerencsétlen állat... a szomszéd visszajött, ez hónapokon keresztül így ment, végül a két ember megölte egymást. Anyuka idegileg odalett, a nagymama nevelte a lányokat, ahogy tudta. Ötödikre a lányoknak már olyan volt a számtan, mint a francia, nem értettek semmit. Logikus, hogy elkezd kukorékolni számtanórán, mert vagy ül ottan, mint egy kása magában, s ha a jó oldalon nem terem neki babér, akkor valahol a rossz oldalon próbálkozik, de babérra szüksége van mindenkinek.

Ilyenkor mit tud csinálni az ember?...

Elmondtam: Nézzétek lányok, én próbáltam kinyitni előttem egy ajtót. Ez a világ sokkal szebb, mint ahogy ti gondolnátok, mennyi minden van, ahova eljuthatnátok, lehetne nektek is szép

ruhátok, férjete, családotok, de ha ilyen hülyeségekkel foglalkoztok, akkor ez mindig becsukódik előttetek.

Ha akarjátok, én elmegyek holnap az igazgatóhoz, és térden állva bocsánatot kérek a ti nevetekben, s megígérem, hogy több kukorékolás nincsen. Nincsen! Ha nagyon kényesek erre, akkor nem kukorékolunk. Ha nagyon kell, akkor rakunk létrát a kolostorhoz, oda minden reggel felmentek, hattól hétig lehet kukorékolni, reptetni, ahogy a torkotokon kifér, de számtanórán nem. Erre allergiás a tanárnő, nem bírja.

Néztek a gyerekek, kérdezték, hogy tényleg bocsánatot kérek az ő nevükben? Jön az igazgató jó messziről, azt várnák el, hogy jól leszidja őket az ember. De hogyha ezzel a Jézusi lelkülettel, ahogy Zakeushoz bement, tudsz közeledni... Alkalmazunk a lányokhoz egy személyt, aki az ő kis fejüket masszírozza. Örömmel jöttek, most már a hatodikát végzik az idén, megmaradt mind az öt lány, egyik sem veszett el. Hiszem, hogy lassan utoléri a többieket és kibontakoznak. Csak el kell mondani a szemükbe, hogy mivel játszanak, hogy hova mennek.

Ugyanez működik a felnőttekkel is.

Szeretnék olyan lenni, mint egy nagy fa: Jönnek az ég madarai, rászállnak, van aki fészket épít rajta, van amelyik csak letolja, továbbrepül, ... Istennek legyen hála. Nem én keresem ezeket a bajban lévő embereket, hanem ők jönnek el és mutatják a sebeiket, gondjaikat.

Laktam együtt nyolc-tíz gyerekekkel, fiúkkal. Most már nem lakom fizikailag együtt a gyerekekkel, hanem nyolc-tíz fiúcska mellé alkalmazok egy személyt, vagy lányok mellé szintén. Így próbálok kialakítani egy lakást. Úgy gondolom, hogy ha valakinek elveszett a keze, akkor a protézisnek is olyannak kell lenni, mint az igazinak: hasonlítson. A családnak is olyannak kell lenni, mint az igazinak.

Egy ilyen szociális családot kívánok létrehozni. Jelentkezett egy fiatal házaspár. Nagy szeretettel jöttek, szépen is dolgoztak. Aztán kiderült, hogy a férfi berúgott. Ez eléggé nagy „gáz”. Úgy csináltam, mintha nem vettem volna észre. Másodszor is megtörtént...

Van az a jó székel vicc, mikor a székel bácsi megy hazafelé, s mondja, megyek lefelé, s hallom hogy supp. Megyek tovább, megint hallom, hogy supp. Fordulok meg, s hát nem engem ütnek?

Azt szoktam mondani a nevelőknek is, majd a második, harmadik suppnál kell megfordulni, nem kell túlereagálni a dolgokat, egyből mindent. Megtörtént. Amikor harmadszor is megtörtént a dolog a feleség pakolt, s hazament. Nagy botrány a házon belül, mindenki róla beszélt, jöttek a kollégák, hogy ki kell rúgni.

Hát én leültem a kápolnában, s elgondolkoztam. Végül is minden üzenet, bármit tesz az ember, nem csak szavaival beszél, hanem a tetteivel. Ha én ezt az embert kirúgom, a gyerekek majd látják: Hát ha majd az én férjem is berúg, akkor el kell válni tőle, ki kell rúgni. A feleségem nem ugrik, ki kell dojni. Az ember olyan, mint egy egyszer használatos zsebkendő, ha mocskos lett, ki kell dojni! – Én ezt az üzenetet nem akarom a gyermekeknek elmondani.

Elmentem hozzá, s azt mondtam: „Én megtennék mindent, hogy te talpra állj.”

Azt szeretném, hogy a gyerekek majd küzdjenek a feleségükért, a gyerekeikért, a barátságukért, a hazájukért, nemzetükért, ne megfussanak a nehézségek elől. Higgyenek abban, hogy lehet segíteni. Megtennék mindent azért, hogy te talpra állj.

Az ember csak úgy nézett, ő is azt gondolta, elkezdek üvöltözni, leszidom a fekete földig, elzavarom. Tényleg komolyan beszélek? Nagyon-nagyon komolyan beszélek.

Elkezdett sírni, nem bízik magában. Már volt kétszer elvonókúrán, s lám itt se tudta megállni a dolgot.

Mondtam: „Te nézd, Jézus mondja, bármit kérünk az ő nevében, azt megadja nekünk”. Egymás

mellé letérdeltünk ott a kápolnában, szentgyónást végeztem, én feloldoztam. Nyilvános elégtételül el kell menni az elvonókúrára, s végig kell csinálni. Beültünk szépen az autóba, Dévától ötven kilométerre van ez a kórház, végig mondtuk a rózsafüzért.

Azt szoktam mondani, vagyok én, vagy te, s van a gonosz lélek. A gonosz léleknek nincs keze, nincs nyelve, nem tud rólam rosszat mondani, nem tud engem megütni, ő azt szeretné, hogy mi konyoljuk egymást, verekedjünk.

Igazában mi ketten vagyunk szövetségesek a gonosz ellen. S ha érzelmileg ezt meg tudja érteni az a másik, az a gyerek, az a felnőtt, akkor nyert ügyünk van a gonosz ellen.

Én vezettem, mondtuk a rózsafüzért, egy tizedet ő vezetett, egyet én, odaértünk a kórházhoz, elintéztük a papírokat. Felhívtam a felségét, mondom: „Te nézd, én nem kérem, hogy megbocsáss, vagy el gyere ide. Nézd, milyen szépen eljött a kórházba, s mondta a rózsafüzért!”.

Odaadtam, aztán sírtak egy negyedórát, mondtam, az én pénzre ne sírjanak.

Olyan szép volt, visszajött az asszony, több mint egy hónapig volt ez a férfi a kórházban, minden nap vagy ő, vagy én elhoztuk az Oltáriszentséget neki. A gyerekek nyolcvan valamennyi levelet írtak neki, imádkoztunk.

Mikor visszajött az intézethez, a gyerekek kiírták neki, „Isten hozta, nevelő bácsi!” Több, mint nyolc év telt el azóta. Ez az ember azóta is náluk dolgozik és írja a maga szeretethimnuszát. Egyik alapmunkatárs lett a feleségével együtt.

Régen úgy volt, hogy ha megsebesült egy kéz a háborúban, mindjárt amputálták, dobták el. Most már hál' Istennek, ha levágja a körfűrész, azt a kezét visszateszik a helyére. Most ugyanígy van, a kapcsolataikat olyan könnyen szétrúgják az emberek. Összevesznek jó barátok, stb. Jézustól nem ezt látjuk. Milyen szép az evangéliumban: Mikor húsvétkor az emmauszi tanítványok idáig vannak kereseténységgel! Hagyjanak nekik békét! Ne prédikáljanak! Kész, ők mennek haza Emmauszba. Van nekik ott dolguk, végzik, aztán fújják fel, akik akarják, ők mennek haza. Hátat fordítanak az apostoloknak, mindenkinek, mennek haza. És milyen szép Jézustól, hogy szembe megy ezekkel az emberekkel, szóba áll velük. – Mi a baj fiúk? – Hát te vagy az egyetlen ember Jeruzsálemben, aki nem tudod mi történt? – Mi történt? Jézus meghallgatja a saját sztoriját, mint ha ott sem lett volna. Tényleg, nahát? Mi ki vagyunk ábrándulva, elégünk volt, kész, megyünk haza. De Jézus nem számon kér, nem azt mondja, hát fiúk, ti ábrándultok ki belőlem?

Ha Arimateai József nem szed le a keresztről, még most is ott lógnék a ti nagy kiábrándultágotok mellett. Ha Simon, egy idegen nem segít nekem a keresztet hordozni... Három évig ettétek az én kenyeremet, és Simonnak kell nekem segíteni keresztet hordozni? Mondhatná ezt Jézus? Igaza lenne? Igen. S akkor ott marad a fene nagy igazával. És kezdhette volna az egészet előlről, karácsonytól, meg minden. Milyen szép, hogy Jézus nem ezt teszi, nem az igazság mellett, hanem a szeretet mellett dönt. Átdöfött szívvel, véres lábbal elkíséri ezeket az embereket az emmauszi úton, hosszan. Azt írja a szentírás, prófétákból, az őszövétség könyveiből olyan szépen beszélt velük. Ők maguk mondják: „Lángolt a szívünk, míg hallgattuk őt.”

És végül ezeknek az embereknek van erejük talpra állni, visszamenni Jeruzsálemba s megerősíteni a többieket.

Testvéreim, ez nem elmélet, ezek Jézus igazi csodái. Az, hogy a vizet egy kicsit ott megmímsá-solta, az is egy nagy dolog, nem mondom. De az, hogy ezek a csüggedt emberek az emmauszi úton visszamennek, hogy Saul odaül és megírja a maga szeretethimnuszát, ezek az igazi evangéliumi csodák.

Jézus arra bízta bennünket, hogy higgyünk, és merjünk, és akarjunk, és nekünk is sikerülni fog ilyen csodákat tenni. Azt hiszem, ennél szebb dolog nincsen.

Hogy érzem, hogy ég ki az ember? Én azt látom a *Regőczy atyán*, – hány éves! – abban akkora tűz van most is, hogy szalonnát lehetne sütni mellette. Erdélyben is sok idős atyát látok, megjárták a börtönöket, minden nehézséget, gondot, 90 évesek, és folyik belőlük a jókedv, a vicc, a humor. Az embert nem a munka teszi tönkre. A mi hitünk, a mi reményünk, szeretetünk: mint az izmok, ha használva vannak, vastagodnak. Ha nem használom az izmimat, akkor elsatnyulnak. Ugyanezt gondolom a hittel, a reménnyel, a szeretettel, ezekkel az erényekkel is. Ha gyakorolom őket, látom a gyümölcsét, és az erőt ad nekem ahhoz, hogy továbbmenjek a magam útján.

Nekem legalább is a hitem erősebb, mint 15 évvel ezelőtt a teológián volt, vagy máshol. Lehet, hogy nem annyira pallérozott, iskolázott, de hogy erősebb, az biztos...

Van egy szép történetem, egyszer Székelyföldön voltam Kászonban, ahol nagyon sok kút ki van száradva, Kérdeztem, hogyan szárad ki a víz, hogy tűnik el a kútból a víz? Öreg bácsi elmesélte, hogy amelyik kútnak nem isszák a vizét, az meghal. Hogyhogy meghal? Hát ő így mondta, ilyen egyszerűen. Utána beszéltem egy szakemberrel. Valóban így van, a földben ilyen hajszálerek vannak. Ha örökké kimerik a vizet onnan, a víz oda csordogál szépen be, a hajszálereket mossa a víz, akkor mind bővebb és bővebb, hidegebb és tisztább a víz, az élő kút. Ha a kutat nem használják, a víz elkezd pangani, és ezek a kis hajszálerek beomlanak. Akkor már nem közlekedik a víz, nem mozog a földben, lassan elpárolog az a víz, ami a kútban van. Nem folyik helyette új mennyiségű víz. Három évig, amelyik kutat nem merik, az meghal. A kútnak az az élete, hogy használják. Egy mocsárban általában mindig van forrás. Annak a vize nem folyik le, azt messziről elkerülik, mert bűdös. Az a forrás, amelyik a vizét kiontja, lefolyik, megisszák, az élővíz lesz. Élő forrás lesz.

Olyan szépen mondja Jézus: „Aki elveszti érettem és az evangéliumért az életét, megnyeri azt. Aki meg akarja őrizni, elveszíti azt.” Ha valaki a vizét oda tudja adni, annak lesz vize, aki a vizét meg akarja menteni magának, az vagy egy mocsár lesz, vagy egy száraz kút.

Azt hiszem, hogy a kiégés nem az evangéliumi úttól történhetik meg, hanem pont fordítva, ha nem jár valaki az evangélium útján.

Csobánka. Mondtam, én nem kerestem a feladatokat magamnak. Ezelőtt egy jó pár évvel, Erdélyben egy állomáson voltam, utcagyerekek mindig vannak, koldusok, felnőttek...

Ott ült egy kismama, azon a héten kellett volna szülnön. Kérdeztem, hol lakik, hogy honnan jön? – Sehonnan. – Hova megy? – Sehova. Leültem melléje. Hajléktalan. Mondták neki, hogy vesse el a gyereket, de ő nem vetette el, szereti. – Ha megszüli a gyermeket mi lesz veled? – Hát mi legyen? – Hát ha nem veszik el tőlem erővel, akkor felnevelem. Itt az állomáson, mert nincs más.

Egye meg a fene, hát nem vagyunk ilyen szegények! Jézus Krisztus is így kezdte az életét, mint valami hajléktalan. Azóta eltelt 2000 év, még mindig ott tartunk? Nem hiszem, hogy ennyire szegény legyen az emberiség, ez nem igaz!

Végül is kaptunk egy épületet, berendeztük Háromszéken, Kovászna mellett Árkoson, van három nővér ottan, ferences nővérek. Erdély területéről ha jelentkezik valaki, ilyen bajban lévő kismama, ez egy reális alternatíva az abortusszal szemben. Sokan úgy érzik: Jó, ők megszülnék, de hol, hova?

A paptársaknak is elmondtuk, hogy van egy ilyen ház.

Volt olyan is, hogy valaki az állomásban lakott és úgy került hozzánk. Volt olyan is, hogy Spanyolországban kint táncosnő volt, s amikor úgy döntött, megtartja a gyereket, kiderült se megbiztosítása, se semmi nincsen, ilyenkor nem kap ez az anyuka semmit. Attól, hogy lesz egy babája, egyedül maradt, mint a tékozló fiú. S akkor sírva kikötött nálunk.

Olyan is van, hogy valaki átjött ide Magyarországra dolgozni, pékségben dolgozott itt Budapesten, reggel ötkor, hatkor ért véget a munka, akkor ment haza, nincs metró, leütötték, megérszakolták. Azt gondolta ezzel vége is, de pár hónap múlva jelentkezett a baba. Tizenkilenc éves lány, felvágta az ereit kétségbeesetten.

Paptársam mondta, hallotta, van ez a ház. Eljött hozzánk, megszülte. Mondta, ő nem mer hazamenni, mert az apjáék agyonütik, nincs is hova menjen. Miután megszületett a gyerek, szoltunk a nagyatának, milyen szép unokája van. Hát ugye, amíg nincs megszületve, addig lehet könnyen dönteni a gyerek fölött, de ha már megszületett, él és kacag, akkor nagyon nehéz nemet mondani neki. Azt szoktuk mondani, egy évig ott maradhat, de eddig mindegyiket hamarabb elvitték, mint egy év.

Olyan is volt, hogy orvosnő, valakivel összeállt, összehozták a gyereket, nagyon gazdag ember, de amiket az a nő elmesélt, abból úgy tűnt, egy pszichopata. Nagyon durva volt, meg kegyetlen, a nő kérte, akárhová bujtassam el, míg meg tudja szülni ezt a gyereket. S akkor szépen nálunk csendben megszülte azt a gyereket, szépen talpra állt, s ment tovább.

Ezt a történetet leírtam, s akkor ez év januárjában Erdő Péter bíboros úr azt mondta, hogy nagyon szeretné, hogy a Szent Ferenc Alapítvány itt is hozzon létre egy ilyen házat a meg nem született életnek, mert több tízezer abortusz van itt Magyarországon. Ez egy alternatíva. Hosszan jártam itt Magyarországon, jó pár szakemberrel, védőnőkkel beszéltem. Az egyik védőnő, buzgó templomba járó asszony szomorúan mondta: Tavaly negyvenhét kismama jelentkezett nálam, mindegyikkel többször is beszéltem, de egy sem maradt meg, mind abortálódta. Mi volt az oka? Szinte mindegyik azt mondta, én megszüلöm, de hol?

„Anyámnak, mikor megmondtam, gyereket várok, azt mondta, még én se menjek többet haza”. Lehet, hogy csak első felindulásában mondta az az anyuka, vagy nagymama azt a dolgot.

Úgy gondoljuk sokszor, hogy egyik hibát egy másik hibával lehet orvosolni. Persze hogy hiba az, hogy valaki lányul gyereket vár. De az nem válasz erre, hogy megölöm azt a babát.

Mi keresztények tudjuk, hogy minden embernek halhatatlan lelke van. Az utolsó ítéleten az a véres magzat szembemegy az anyukájával. „Mama nézd, Isten azt szerette volna, hogy ez legyen az én életem. Te másképp döntöttél.” Azt gondolom, nekünk nem csak prédikálni kell ezt. Legalább egy kikaput ki kell nyitni, hogy ottan bemehetsz.

Hogy őszinte legyek, amikor a bíboros úr ezt mondta, én nem vettem túl komolyan. Aztán jöttek a szociális nővérek, felkínálták ezt a csobánkai ingatlant, – mondták – ők már idősek. Ez hadiárвахáz volt, azt gondolták, árвахázат csinálók. Azt gondolom, itt annyiféle intézmény van, de ilyen nem erőst van.

Az az elképzelésem ott Székelyföldön is, a gyermeknek ne csak az életét mentsük meg, hanem legyen neki egy jó ügyes, hívó, lelkes édesanyja. Lehetőleg legyen egy édesapja is neki. Segíteni a nőt, hogy tisztázza az Istennel a kapcsolatát, a gyerek édesapjával, a szüleivel. Hogy egy családja legyen a gyerekeknek. Ha eltörött az a csont, rakjuk össze, csak megforr valahogy.

Úgy tűnik, nem mindig lehet mindent tökéletesen rendbe hozni, de ha az ember foglalkozik vele, akkor – mint a csont is ha összerakják – az megforr magától.

Kicsit más lenne, mint itt Magyarországon az anyaotthonok. Az lenne a cél, hogy lehetőleg az anyuka és az apuka egy évig együtt lakjanak ebben az intézetben. Az lenne a cél, hogy ez alatt az év alatt az Istennel, az állammal a kapcsolatukat átgondolják. Pozitív gondolatokkal megtölteni a fiatalember, -asszony szívét, legyen nekik erejük, felnevelni a gyereket, megállni a helyüket az életben.

Azt szoktam mondani: Tavasszal a méhek kirazanak, s ha nem fogják be azt a méhcsaládot, akkor az elvész. Ha befogja a méhész, és egy kaptárba berakja, akkor az továbbmegy. Sok

pénzt elköltünk az óvodára, iskolára, de az ilyen kirepülő méhrajokat nagyon sokszor hagyjuk elveszni

Csobánka nagyobb, lesz húsz ilyen anyukának-apukának hely. Úgy van kitalálva, hogy öt szoba, kis konyha, ebédlő és vizesblokk egy egység, és négy ilyen egység van.

Jó lenne – ahogy van Volkswagen szerviz, Mercedes szerviz, csináljunk egy családszervizt is, lenne életszerviz. Úgy nevezzük a csobánkai házat, hogy az Élet Háza. Az lenne jó, ha ott lehetőség lenne a meglévő fiatal pároknak, vagy 25 éves házasoknak generáljavításra bejöjjenek, hetes lelkigyakorlatra, a végén az legyen, hogy megújítsák a házassági fogadalmukat, vagy özvegyasszonyoknak, mindaz, ami az életet szolgálja.

Azt szeretném, hogy minél többen bekapcsolódjanak ebbe a munkába, Úgy is építjük most azt a házat, hogy minden szombaton van önkéntes munka, aki gondolja, kijöhet oda füvet nyírni, gazt kipucolni, kerítést festeni, maltert hordani a mestereknek. Sok mindent lehet segíteni...

Nem belefojtani szeretném a szót Csaba testvére, csak éppen megköszönni és átadni a testvéreknek, hogy kérdezzenek. Amíg a kérdések megfogalmazódnak elmondanám, – ugyan tettem rá célzást, hogy Sütő András díjat kapott, de szerényen elhallgatta, hogy ezt a díjat a magyar nyelv műveléséért kapta, és annak a kapcsán, mennyit kellett küzdenie Erdélyben azért, hogy a magyar gyerekek magyarul tanulhassanak. És nagyon sok esetben éppen tanárokkal, tanfelügyelőkkel, igazgatókkal kellett ezt a harcot megvívni, hogy nem lehet, és mindig csak szóban, sohasem írásban mondták ki, hogy nem lehet. Csaba testvér küzdött és mára hála Istennek sikerült elérni, s ebben is számunkra nagy példakép vagy!

Talán kiegészíteném, vagy folytatnám, amikor Csaba testvér Téged láttalak, legalább 3-4 gyerek lógott rajtad, egy a nyakadban, egy majdnem mondhatnám épp pisilt a reverendádra, stb. – ezt nagyon jól értem. Másik alkalommal ott voltam a Bosnyák téren, ahol egy triduumot tartottál, aztán a végén azt láttam, amit még soha, 1 millió forintnál több gyűlt össze az első nap végén – hétköznap. Aztán másnap megint, majdnem a kétszerese. És ez is egy kényszer rajtad, hogy ezt csináld, hogy el kell engedned a nyakadban függő gyerekeket, hogy ezt megtehesd.

Céloztam arra, hogy Jézus is megírhatta volna a szeretethimnuszát. De az a szép hogy Máté írta meg, és Saul írta meg ezeket a dolgokat. Az embereket fel kell szabadítani arra, hogy merjenek szeretni. Isten országát Isten népének fel kell építenie. A legtöbb emberben sokkal több van, mint ami kijön. Jönnek olyanok, mint ez a részeges ember, jönnek józanok (nem muszáj, hogy részegesek jöjjenek), jönnek emberek. Azt mondom, nagyszerű! Rád bízom!

Jelen pillanatban három típusú gyermekvédelmünk van. Van egy, hogy a bajban lévő nagycsaládokat támogassuk, szeressük, segítsük, akár ruhával, étellel. Most kaptam egy levelet, egy férfi írta, 10 éve meghalt a felesége a műtőasztalon a harmadik gyerekkel. Három gyereke volt, ottharadt egyedül. Meghívtam, kicsit legyen nálunk a plébánián.

Szoktunk ilyen táborokat szervezni 8-10 gyerekes családoknak. Az anyuka olyan boldog: „Milyen jó, Atya, ilyen nem volt, hogy egy hétig nem kell főznie!” Ment fürödni a Medve tóba. Hát ez az anyuka is szeretne fürödni a Medve tóban, éppen úgy, mint akinek egy gyereke sincs. Hát hogyan szeretne! Ott lehet a gyerekével, nem kell főzni. Hát ilyen típusú szolgáltatások vannak...

Ha ez nem elég, akkor csinálunk napközi otthont. Az azt jelenti, hogy vagy kapunk, vagy veszünk, vagy bérelünk egy ingatlant valahonnan, amit rendbe rakunk. Nem olyan nagy, rendes kis ház, kis konyhával, ebédlővel, tanulószobával, úgy hívjuk: iskolaház. Egy nevelőre 20 gyereket bízunk. Ezek a gyerekek a legelesettebb gyerekek a faluban, bukdácsolnak, nem tanulnak, hétördögök, minden.

Minden délután együtt főznek maguknak, bevásárolnak, tanulnak, játszanak. Én adok napi 100 forintot gyerekenként – nem többet. Az egyház kovász kell legyen, nem fejtőstehén. Azzal ez 60000 forint, ez nem elég ahhoz, hogy működjön. A helyi plébánosnak, meg a tanácsnak elmondom: Ezek a ti gyerekeitek, nem az enyém, és igazán „gáz lenne”, ha ti nem tesztek valamit mellé. És tesznek, tűzifát a tanács, egy zsák krumplit, ezt azt, az asszonyok vaját, ilyen-olyan dolgot, és működik a szekér.

Három vagy négy éve működnek ilyen iskolaházaink, ez nagyon jó, ez prevenció, hogy a nagyobb bajt elkerüljük. Esténként ezek a gyerekek hazamennek. Sokszor még nyáron is bent vannak, meg hétvégén is. Megtanulnak egy szép pásztorjátékot, mert úgyis együtt vannak.

Az az elképzelésem – ezt el is mondtam – hogy mindig a sor végével kell foglalkozni. Márton Áron, Prohászka sokat beszélt a népnevelésről. Jelen pillanatban az iskoláinkban elitképzés van. A nagyon ügyes, okos gyerekekkel foglalkoznak, a többi legyen csendben, ne zavarja az órát. Körülbelül ez van a legtöbb helyen – sajnos.

A falvakon az a rész, amelyik csendben van, s nem zavarja az órát, az marad otthon. Mert az elit elmegy akármerre – ez otthon marad. Hát igazából, ha a falut ezek nem viszik tovább, akkor végük van. Ezt láthatjuk itt Magyarországon a falvainkkal is, hogy végük van. Azt a tálát, amelyet kifényesítettek, azt elviszik Fehérvárra, Budapestre, a többi, az egyszerűbb az otthon marad. Hát én erre az otthon maradó, egyszerűbb rétegre, – ha van pénzem – rájuk költöttem. Hát ezért hoztunk létre ilyen napközi otthonokat, iskolaházakat. Van vagy 22 ilyen iskolaházunk, összesen több, mint 700 gyerek van benne, van amelyikben 2-3 csoport van, 20 gyerekkel egy nevelő, ez így működik.

Hogyha nem elég ez a gyermekvédelmi tevékenység, mert az apja öldökli a családot, vagy meghal, vagy nincs ahova hazamenjenek, vagy olyan bajok vannak, akkor jön ez a másik típusú, hogy befogadjuk Szovátára, Dévára, Petrozsénybe, Szalontára, Torockóra, Kolozsvárra, Szárhegyre, Tusnádra, Kovásznára – összesen ebből is van tizennégy, de most még ötöt fejlesztünk. Csobánka is ilyen lesz, a huszadik, ezek a bennlakó otthonok.

Ezekbe a bennlakó otthonokba is lehet költözni, ott lehet lakni, őket is meg lehet látogatni, vakációra valakit hazavisznek, vagy elvisznek a rokonok, de igazából az otthonuk az intézet, a személyi igazolványukba is azt írják, hogy ők Déván ebben a lakásban laknak. Ebben a 14 működő otthonban is pont 700 – kettővel több – gyerek van, ennyi gyereket gondozunk.

Úgysem tudok én mindenütt jelen lenni. Az evangélium – én hiszem – olyan, mint a jó szakács-recept. Mindegy, hogy ki főzi, de ha mind belerakják, ami bele jár, akkor az lesz belőle, dobostorta. Nem?

Azt gondolom, hogy az evangélium az ilyen, nem muszáj, hogy én csináljam, ha a kollégáim is azt csinálják, amit kell, A gyerekeimnek egy jobb világot szeretnék hagyni. Dobó is hiába védett volna egy bástyát, az egészet kell védeni. Másképp nemzetünk, népünk összeomlik. Ezek az evangéliumi eszmék ilyenek. Ha engem hívnak valamerre, én a hitemről szeretnék tanúságot tenni. Nem csak a haszonért, hanem ha valamiből meg tud újulni a nemzetünk, akkor ebből tud.

Meghívtak egy ilyen trianoni megemlékezésre. Döbbenetes volt. Kigyúrt, teletetovált fiúk, hogy „Vesszen Trianon!” Hőbörgés meg minden. Fájt a lelkem. Nem a szeretetről szólt, hanem a gyűlöletről szólt. Nem vezet sehova, zsákutca. A gonosz lélek tombol örömeiben, ha látja ezt. Jobboldali, elkötelezett fiatalok.

Nem erről kell szólnia. Nekünk papoknak, ha tövig kopik a lábunk, akkor is mennünk kell, és hirdetni kell az evangéliumot. Biztos, hogy egyszerűbb lenne otthon ülnünk és végeznünk a dolgunkat. De azt gondolom, hogy kell, hogy menjünk.

Hogy működnek ezek a házak? Elmondtam. 100 forint, nem sok, 3000 forint egy hónapra, az se sok. Ha valaki azt mondja, neki nem mindegy, hogy megy ez az egész Kárpát-medencei magyarság, akkor az is lehet, hogy elkezdi...

Mindig mondom, három dolog között választhatunk.

Az első az, hogy duzzogva leülünk, sajnáljuk magunkat, sebeinket nyalogatjuk, dicső múltot filőzünk – nagyon sokan ezt csinálják...

A másik: pakolok, megyek, s elhúzok, elköltözök. Mintha itt sem lennék, kész. Sajnos nagyon sokan Erdélyből megfutnak, nem vállalják a problémát. Mennek Spanyolországba, Kanadába, akár hova, epret szednek, jól megvannak, ne is lássam, ami otthon van.

A harmadik az, hogy nekiállunk, s rendet teremtünk. Hisszük azt, hogy az öreg Nikodémus ujjá tud születni. Hisszük azt, hogy Erdélyből lesz újból Tündérkert. Miért ne lehetne, nem igaz? Ezért térdelünk le minden nap: „Legyen meg a Te országod!”

Miért ne hinnénk, hogy a Kárpát-medencei magyarságnak jövője van? Ebben a hitünkben magunkat meg kell erősítsük, s ez csak fájdalommal megy.

Több mint ezer évvel ezelőtt hét törzs – vagy talán tíz – leült, és vérszerződést kötött. Magukba vágtak. Ezek az emberek biztos háborúztak azelőtt, vagy ellenségeskedtek, nem is biztos, hogy ugyan azt a nyelvet beszélték. De vérszerződést kötöttek.

Jó, Trianont is meg lehet ünnepelni, de nemzeti ünnep például a szerződés ünnepe, a vérszerződés ünnepe. Mennyire más lenne, nem?

Március 15. fájdalmas ünnep, valaki ellen irányult, 56 megint csak, az oroszok nem tetszettek. De ha a szövetség ünnepe: Akkor mindenki szeretettel összegyűlt, mindenkinek egy kicsit fájt, áldozatot hoztak, s azt mondták, hogy együtt felépítjük Isten országát.

Ha nem titok, megtudhatnánk Csaba testvér életkorát? És azt, hogy az intézményes teológusképzés felé van-e oktatói, nevelői kapcsolata?

Én is szoknyában járok, de nem úgy vagyok, mint a hölgyek, én meg merem mondani a kóromat, a negyvenhetet betöltöttem. Gyulafehérvár közel van, szoktam kispapokkal beszélgetni, de órákat nem tartok.

Mi történt azokkal a gyerekekkel, akik az otthonokból kikerültek?

Szeretettel meghívom, most 23-án lesz az első érettségizett csoport tíz éves érettségi évfordulója, azt hiszem tizenegyen voltak. Ezt én is kíváncsian várom. Eddig több mint százan érettségiztek nálunk, de még egy miatt nem kellett szégyenkezniem, hála Istennek. Még egy nem jött vissza hozzám koldulni, részegen, vagy ilyesmi.

Én mindig elmondom a gyerekeknek, hogy nézzétek gyerekek, az erdőben születik húsz őzike, abból kettő-három felnőtt, a többit megeszik a farkasok. Ez a világ. A Jóisten egyetlen éjszaka az összes farkast levadászhatná – nem teszi meg. Az életet küzdeni kell. Én elmondom ezt kiskoruktól fogva. Küzdeni kell. Ha nem küzd az a gyerek, akkor összecsap a feje fölött a hullám. De ha ő a létéért meg tud küzdeni, akkor megmarad.

Azt látom, hogy biztosan Jézus sem tudott Júdás helyett dönteni. Saul helyett sem tudott dönteni. Ő párbeszédet folytatott velük. Ugyanígy én is megpróbálom megmutatni a gyerekeknek milyen világ van, s abban hogy lehet érvényesülni és eredményeket elérni. Gólt lőni.

De eddig – kopogjam le – Istennek legyen hála, nagy bajok nem történtek. A fiatal kikerül az életbe, a mai világban mindenki mondja, nincs munkahely. Déván összehívtam a vállalkozókat s mindenki elmondta, hogy nyersanyag van, gépek vannak, megrendelés van, nincs becsületes, tisztességes, szorgalmas, szófogadó ember, aki dolgozzon. Az nincs. Engem a vállalkozók nagyon segítenek, ha most egyszerre végezne száz gyerek, mind a százat elvinnék, nem igaz, hogy nincs munka. Én is egy évet dolgoztam bányában, elmondom a gyerekeknek is, az nem szégyen, dolgozni azt kell, valahol el lehet kezdeni.

Ha már a dolgozás végszónál tartunk, hogyan lehet segíteni?

Erdélyben is lehet. Mindig azt mondom, ha van valahol egy gyerek, aki azért sír, hogy vegyen engem valaki ölbe, akkor biztosan van egy nő, egy anyuka, aki azt mondja, úgy ölbe vennék én is valakit! Oda-vissza jó ez. Ha van valaki, azt mondja, annyi mindent kipróbált, még fiatal, van ereje, eljöhét gyereket nevelni.

Másik dolog, ahogy lehet rajtunk segíteni: Például az Őrmezői Morus Szent Tamás Egyesületnek van Szovátán egy gyereke, *Orbán Ferike*, ezt a gyereket ők támogatják. Ez a fiúcska kis faluból, Kibédből van, most már kilencen vannak testvérek. Akkorácska kis pajtában laknak, hogy csoda, nincs ahova hazamenjenek, az apuka tüdőbeteg, s a gyerekeket, hogy ne kapják meg a betegséget, az állam elvette, s végül nálunk kötöttek ki – de azért szeretik a szüleit. A Ferike a legnagyobb, egy 16 éves kamasz, az életszentség magaslatán még nincsen, valahol ott lappang a szeretethimnusz benne, de még nem tudom hány szakaszát írta meg.

Csobánkára úgy lehet eljönni, hogy fel tetszik ülni a buszra, Pomáz mellett van, oda a HÉV is kimegy – úgy tudom. Minden szombaton ott vannak. Lehet választani, hogy mihez van kedve. Van egy jó csapat, van egy bácsi, aki mindig verset is ír, úgy látom, hogy lassan egy klub lesz ottan, azt is szeretném. Olyan szép az a kert, szombaton kár a tömbházban ülni, onnan ki lehet jönni, nem csak az elvégzett munka mennyisége fontos, hanem jó a társaság is.

Akinek hivatása van, úgy érzi valamit tennie kell, és tehetne is, mit csináljon?

Sokszor elmondtam, ahogy el lehet menni Bécsbe cukrászdát nyitni, úgy el lehet jönni Erdélybe dolgozni. Szeretettel látjuk, örömmel fogadjuk. Több mint tizenöt magyar állampolgár van, aki nálunk dolgozik. Olyan is van, hogy hét-nyolc éve az alapítványunknál dolgozik, már munkakönyvet is csináltunk, van erre példa. A százötven alkalmazottnak egy tizede magyar állampolgár.

Most van egy amerikai, kint Clevelandben született, soha nem járt ő még Erdélyben, interneten olvasott rólunk, eljött, nagyon szépen bevált, és dolgozik.

Van egy kedves fiatal hölgy, *Érsek Emese*, nála lehet jelentkezni. Eleinte fűt-fát mindenkit befo-gadtunk, de aztán volt olyan is, hogy mozgásképtelen, hajléktalan, de eljött segíteni, egy évig ott is maradt, de inkább mi segítettünk rajta. Előre meg szoktuk nézni, hogy kicsoda, akkor szívesen látjuk.

Azt is szeretném mondani, hogy két-három napra nagyon nehéz. Ha több időre szánja rá magát, eljön, körülnéz, s ha akkor úgy gondolja, lejön egy hónapra, kettőre, akkor lehet.

Ezek a gyerekek pont olyan nehezen tanulják meg a szorzótáblát, mint a többi, a helyesírásról nem is beszélek, s ezeket mind-mind meg kell nekik tanítani.

Ha más kérdés nincs, akkor nagyon szépen köszönjük, kívánok jó egészséget és sok-sok kegyelmet az Úrtól.

Az esemény zárszavát elnökünk mondta:

Jó lenne József Attilával azt mondani, hogy mesélj még, hallgatnánk sokáig. Köszönjük Csaba testvérnek, hogy eljött hozzánk és beszélgetett velünk. A kedves vendégeket, Csaba testvért és Plébános atyát is megkérjük, hogy az est hátralévő részében vegyenek részt egy kis agapén velünk. Kifelé menet balkézre található egy kosár, ha egymillió forint talán nem is, de valamennyi összejön, amit átadhatunk az alapítvány javára. Az asztalon még néhány könyv található, aminek az ára szintén adománynak számít, amelyet a kiadó majd továbbít Csaba testvérnek. Gondolom, hogy a frissen vásárolt könyveket akkor dedikáltatni is lehet...

Mindenkinek köszönöm, hogy eljöttek, eljöttetek, s további jó együttlétet, szép estét kívánok.

LÁTOGATÁS AZ ÉLET HÁZÁNÁL

Amint az előző cikkből már kiderült, Csaba testvér legújabb otthonát itt Magyarországon építi. 2007. április 21-én a csobánkai Margitligetben, a valamikor szebb napokat látott kastély kintisztított kertjében ünnepélyes keretek között tett hitet Csaba testvér, a Dévai Szent Ferenc Alapítvány vezetője a kastélyban 2007. szeptemberében megnyíló Élet Házáról, a krízisben lévő családoknak, leendő édesanyáknak otthont adó intézmény megvalósításáról. Kint jártunk a megnyitón is, ahol az ünnepi műsorban a dévai gyermekek léptek fel, egyebek közt részleteket mutattak be az Oliver című musicalből. Az otthont azóta szorgos kezek építik, a nyár minden szombatján várják az önkénteseket, s az átadás is rendben lezajlott. A morusosok is ellátogattak ide egy kicsit segíteni, erről a napról álljon itt egy helyszíni beszámoló:

A kastély ilyen volt...

„2007. július 14-én, a nyár egyik legmelegebb napján Az Őrmezői Morus Szent Tamás Egyesület négy tagja útra kelt Csobánkára, a Bőjte Csaba által elindított leendő anyaotthonhoz. Már messziről lehetett látni a hajdan volt szép épületet, ahol barátságosan fogadtak bennünket. Kicsit körülnéztünk az épület körül és a parkban. Azután átöltöztünk, és megkaptuk a feladatot. A szobákban – amelyekből sok volt – a falakon száradt a friss vakolat. Jutott belőle a földre is. Rengeteg volta a törmelék, jó pár órán keresztül kapartuk, kotortuk, söpörtük és lapátoltuk. Vödörszám gyűlt a sitt.

Hamarosan elérkezett az ebédidő, A parkban felállított asztaloknál finom, friss zsíroskenyér, sütemény, üdítő és kávé várt bennünket. A közös ima után gyorsan fogyott minden. Volt furulyaszó, és a fiatalok tánca is perdültek. Ebéd utánra is maradt még söpörni való, a kertben pedig egy nagy halom régi, törött tetőcserép, és mellette egy üres konténer. M. Rita olyan elszántan állt neki, hogy amikor már kezdett megtelni a konténer, akkor is úgy kellett a hazatérésre rábeszélni.

Fáradtan, de jó érzéssel tértünk haza.”

Horányi Márta

(a ház jelenéről és egyéb részletekről a www.devaigyerekek.hu honlapon lehet tájékozódni.)

ZARÁNDOKLATAINK, KIRÁNDULÁSOK

Ebben az évben ünnepeltük Árpádházi Szent Erzsébet születésének 800., és Árpádházi Szent Imre születésének 1000. évfordulóját.

Szentjeink iránti tiszteletünket és szeretetünket azzal igyekeztünk kifejezni, hogy a Szent Gellért plébániával közösen szervezett zarándoklatunk, illetve zarándoklattal egybekötött kirándulásunk alkalmával róluk emlékezzünk meg, hogy életük példája adjon erőt nekünk a mindennapi küzdelemhez, Istenhez való hűséghez. Ehhez kértük segítségüket.

Tavasszal Sárospatakra zarándokoltunk, Szent Erzsébet szülővárosába. Öröndetes, hogy olyan sokan jelentkeztek a zarándoklatra, hogy emeletes busszal mentünk, április 29-én. Alajos atyán kívül velünk jöttek a plébánián gyakorlatukat töltő *Lak Gábor* diakonus és *Rajk János* kispap is.

Az autóbusszon megkaptuk az Alajos atya által készített tájékoztató füzetet, amely zarándoklatunkon irányítúként szolgált. A városból kiérve elimádkoztuk a reggeli imát, majd őrangyalunkhoz fohászkodtunk. Rövid szünet után a Dicsőséges Szentolvasót imádkoztuk úgy,

Sárospatak

hogy minden tized után szent énekeket énekeltünk. Énektanulás következett. A tájékoztató füzetben leírt – „Szent Erzsébet hitvalló ünnepi napjára, hív ma minket Jézus Anyaszentegyháza” – nagyon szép, de számunkra ismeretlen éneket tanultuk meg.

Ezután került sor Szent Erzsébet életének ismertetésére, majd egy pár nagyon szép legendát hallgattunk meg. Alajos atya kiemelte, hogy Szent Erzsébetet úgy emlegetik, mint aki a szegények és betegek ápolója volt. Karitatív tevékenysége példamutató és követendő. De élete példaképpül szolgál a fiataloknak a házastársi hűség és szeretet terén is. Megtanulhatjuk tőle, hogyan kell összeegyeztetni a házastársi szeretetet az istenszeretettel. Különösen fontos ezt hangsúlyozni, mivel a házasság intézménye válságban van. Sok fiatal nem vállalja a házasságot, s még kevesebben kötnek szentségi házasságot. Sok a válás is. Példát és erőt meríthetnek Szent Erzsébet életéből az özvegyek is. 20 éves volt, amikor férje meghalt, s itt maradt 3 kisgyermekkel. Amikor értesült férje haláláról, hangosan zokogva ezt kiáltotta: „Jaj, Uram, Istenem, most az egész világ meghalt számomra! Bármit megadnék, ha újra élhetne! De, Uram, ha ez a Te akaratoddal ellenkezik, egy hajszálam sem adom azért, hogy életre keljen.” Bár nagyon fáj, siratta férjét, mégis Isten akaratában megnyugodva vissza tudta adni Teremtőjének. Nekünk is el kell fogadnunk Isten akaratát: Élethelyzetünknek és egészségünknek függvényében imával és látogatással kell segíteni rászoruló embertársainkat.

Sárospatakon a római katolikus Szent Erzsébet templomban volt az ünnepi mise, ahol három budapesti plébánia (Pesszentlőrinc, Rákócscsaba és a Szent Gellért) hívei közösen könyörögtek Szent Erzsébet közbenjárásáért: védelmezze hazánkat, családunkat. Járjon közben értünk Istennél, hogy az irgalmas szeretetben őt kövessük. A szentmise főcelebránsa *Nagy Károly* atya volt, a Karitás vezetője. A szentmise végén a sárospataki plébános atyától emléklapot kaptunk. A hátán lévő imát közösen elimádkoztuk. Ezután meghívta a zarándokokat a plébániára agapéra, ahol a helyi közösség tagjai süteménnyel és borral kínáltak bennünket. Itt fogyasztottuk el a magunkkal hozott ebédet is.

Ebédszünet után visszamentünk a templomba, ahol egy helybeli idegenvezető ismertette a város és a templom történetét. Zarándoklatunk következő állomása a Vár volt. Amíg a belépésre várazkodtunk, megnéztük a Bodrogot, és csendben beszélgettünk. Nagy élményt nyújtott a várbeli séta és a jól felkészült idegenvezető tájékoztatása. Ismeretekben gazdagodva távoztunk a várból. Az idő előrehaladottsága miatt már nem tudtunk elmenni a Református

Kollégium Könyvtárába, ezért nem egészen egy órás szabadidőt kaptunk. Ezt többen arra használtuk fel, hogy végignézzük a várban lévő időszak kiállításokat. Ötkor beültünk az autóbuszba és elindultunk Budapestre. Hazafelé elimádkoztuk a Szentolvasót a Világosság titkaival. Minden tized után szent énekeket énekeltünk. Így adtunk hálát ezért a szép napért, amely sok-sok lelki élményt nyújtott. Végül köszönetet mondtunk a busz vezetőjének a nyugodt, pontos és balesetmentes vezetésért. Megköszöntük Alajos atyának is a zárandoklat előkészítésében és vezetésében végzett fáradtságos munkáját. Isten áldása kísérje élete minden percében!

Ősszel – 2007. október 27-én – Szent Imrere emlékezve indultunk zárandoklattal egybekötött kirándulásra, Tata – Majkpuszta – Mór útvonallal.

Az indulást őrmezőről negyed nyolcra terveztük. A sokévi gyakorlattal ellentétben az autóbusz nem érkezett meg időben, mert meghibásodott, és csak a hiba kijavítása után reggel 9-kor indulhattunk első állomásunkra, Tatára.

Az autóbuszon Alajos atya kiosztotta a zárandokútra összeállított útikalauzt, amely a történelmi áttekintés mellett – színes képekkel illusztrálva – tartalmazta a látnivalókat. Ez nemcsak tudásunkat gyarapította, hanem szép emlék is.

A városból kiérve közösen elmondtuk a reggeli imát (Szívem első gondolata...), fohászkodtunk az őrangyalhoz, majd könyörögtünk Istenhez: vezessen, oltalmazzon, áldjon meg minket, s mindig érezzük gondviselő atyai jóságát. Rövid szünet után rózsafüzért imádkoztunk a Világosság titkaival. Az egyes titkok előtt szent énekeket énekeltünk.

Megérkeztünk Tatára, amely ősidők óta lakott település. Ezt az itt feltárt őseemberre utaló régészeti leletek is bizonyítják. Az autóbusz az Országgyűlés téren állt meg. Nevét annak emlékére kapta, hogy II. Ulászló király kevés megszakítással, 1510 nyarat Tatán töltötte, és ide hívták össze az országgyűlést is.

Itt található a Kapucinus Rendház. 1743-ban a Tatára érkező kapucinusok megbízásából 1744-1747 között Esterházy József gróf építtette. A templom az egyszerű külső mögött a barokk művészet értékeit rejt. A barokk főoltár Josef Becker szobrász műve.

Ebben a templomban tartotta Alajos atya az ünnepi szentmisét, Szent Imre herceg tiszteletére. Prédikációjában kiemelte Szent Imre herceg tisztaságát, Isten iránti lángoló szeretetét, elkötelezettségét és állhatatosságát. Ezek a mai ember számára is példaképek szolgálnak.

A szentmise után meghallgattuk a templom rövid történetét és megnéztük Tata második legismertebb jelképét, az óratornyot. Fellner Jakab és Éder József tatai ácsmester alkotása 1763-ban készült el. Minden óra előtt öt perccel megszólaltatják a 495 harangjáték valamelyikét.

A Vízimalmok mellett gyalog felsétáltunk a Tatai Várhoz, melyet Luxemburgi Zsigmond király építtetett 1397-1409 között. A Zsigmond által emelt négyzetes alaprajzú, négy saroktoronyos, belső udvaros várnak ma csak a déli része látható.

Az 1470-80-as években Mátyás király újjáépíttette az erődtéményt. A 19. században tűz pusztított a várban. 1815-ben a várépület megmaradt szárnyán romantikus átalakításokat végeztek. 1945-ig az Esterházy család tulajdona volt, 1965-ben indult meg a vár ásatása és feltárása.

1974-ben a Kuny Domonkos Múzeum a vár 10 termében megnyitotta állandó és időszak kiállítását: A földszinten a római és középkori kőtár látható, az emeleti kerengő-szakaszból kialakított ún. „Lovagteremben” megcsodáltuk a cserépkályhát. A falképpel díszített római szobában is elidőztünk. A „főúri élet” kiállítás bemutatta a korabeli bútorokat, edényeket. A tatai céhek kiállítását, valamint a toronyszobában a fazekasműhely kiállítását tekintettük meg, ami mindnyájunk számára nagy élmény volt.

Rövid szabadidő után autóbuszra szálltunk és elindultunk Majkpusztára. Az autóbusból kiszállva gyönyörű erdei úton gyalog sétáltunk fel a remeteségbe. Az idegenvezető várt bennünket, és élő szóval is hallottuk, amit Alajos atya útikalauza is tartalmaz.

A teljesség igénye nélkül kiemelném, hogy az első szerzetesek (hárman) 1755-ben érkeztek Majkra. A némaságot fogadott fehércsuhás, fejüket kopaszra borotvált, hosszú szakállú szerzetesek külön-külön elmélkedtek kis cellaházaikban, tudományokkal és művészetekkel foglalkoztak. A rend önfenntartó volt, földművelésből és jótékony adományokból élt. A gazdálkodást a fel nem szentelt laikus barátok végezték.

A remetesség II. József 1782-es rendeletéig virágzott, majd a majki kamalduli szerzetesrendet felszatták. A II. világháborút követően az épületegyüttes kórházként működött, majd az államosítás után középiskola és kollégium, munkásszálló költözött falai közé, ekkor a még mozgatható dolgok végleg eltűntek, Majk az 1980-as évektől turisztikai látványosság. A megmaradt templomtorony magányában is lenyűgöző látvány.

Visszasétáltunk az autóbushoz és elindultunk Móra. Először a kapucinus templomot és rendházat tekintettük meg. Itt *János atya* szeretettel fogadott minket, bőséges tájékoztatást adott a templom történetéről.

Mórról nem lehet úgy eljönni, hogy meg ne látogassunk egy pincét, és meg ne ízleljük a híres móri bort. Némi kísérletezés után a harmadik pincében kaptunk helyet, ahol a tulajdonos bormúzeumot rendezett be. Rövid ismertető után végigvezette a társaságot a pincén és ismertetete az egyes borfajtákat. Úgy éreztük, soha nem lesz vége. Ami késik, nem múlik, végre asztalhoz ültünk és megkóstoltuk a móri bort.

Kb. este 7 órakor jókedvűen autóbuszra szálltunk és elindultunk Budapestre. Az autópályára érve elimádkoztuk a Dicsőséges Szentolvasót. Minden titok előtt szent éneket énekeltünk, így adtunk hálát mennyei Atyánknak és a Boldogságos Szűz Máriának, hogy segítségükkel végigjárhattuk az utat. Ezután csendesen beszélgettünk.

Pest felé közeledve Alajos atya megköszönte a buszvezető pontos, balesetmentes vezetését. Mi pedig megköszöntük Alajos atyának a zárandoklattal egybekötött kirándulás előkészítését és azt, hogy velünk volt. Isten adjon erőt, egészséget, hogy még sok – lelki élményt nyújtó – zárandoklaton lehessünk együtt.

Lukácsa Gézáné

ŐRMEZŐ NAP

Az idei Őrmező Napon is részt vett az egyesület, ismét saját sátorral, s a sátorban lelkes önkénteseinkkel, akik beszélgetésre, tombolára és kis aprósüteményre várták az arra járókat. Míg a nagyszínpadon zajlottak az események, nálunk a szervezet munkájának ismertetése, és az egy héttel később kezdődő Városmiszióra való toborzás, programismertetés kötötte le a figyelmet.

Nagy sikere volt ismét a tombolának, ahol kisebb-nagyobb dísz tárgyakat, kegytárgyakat lehetett nyerni, s amelynek bevétele az egyesület karitatív tevékenységének forrásait gazdagította.

VÁROSMISSZIÓ 2007.

A Városmisszió egyik legnagyobb szabásúbb rendezvénye, az **Élő rózsafűzér** Budapest körül május 12-én zajlott. Mi a 9 zárandok-szakasz egyikét, az 5. szakaszt jártuk be, Farkasrét – Gazdagrét – Kelenvölgy – Kamaraerdő – Budatétény – Nagytétény útvonallal. Reggel 7-kor még 150 körül lehetett az ezen a szakaszon zárandoklók létszáma, de este 7-kor, a nagytétényi Nagyboldogasszony plébániatemplomban már legalább háromszázan voltunk.

„Elindulunk égő szívvel, és minden léptünk imádság lesz.” – Lukácsa Zsuzsa helyszíni élményei alapján készült beszámolója

Május 12-én – a városmisszió évében, a Szűzanya hónapjában, egy nappal az első fatimai jelenés 90. évfordulója előtt, – öt különböző helyről, összesen kilenc irányba keltünk útra, hogy rózsafűzér alakjában körüljárjuk a magyar fővárost, Isten kegyelmébe és a Szűzanya oltalmába ajánlva azt. Mint ahogy Jerikó falai leomlottak a kürt hangjaira, úgy omoljanak le azok a lelki falak, melyek a város lakóit Istentől, egymástól és a boldogabb élettől elválasztják. Az Őrmezői Morus Szent Tamás Egyesület a városmisszióra való felkészülés érdekében április elején körlevelet adott ki. Ebben felsoroltuk a városmisszió előkészítésében és lebonyolításában ránk váró feladatokat: Élő Rózsafűzér zárandoklat, Vándor Evangélium – imacsoportba való bekapcsolódás, stb. Felhívásunkra a zárandoklatra többen jelentkeztek (a teljes úthossz megtételére 14, részleges távra 7 fő), ezért úgy döntöttünk, hogy Őrmezőről közösen megyünk a gyülekező helyre, a Mindenszentek Templomába. A vezetést, elnökünk, Makrai Rita vállalta.

Május 12-én borongós napra ébredtünk. A zárandoklat résztvevőit ez nem zavarta: esőkabátal, ernyővel felszerelve gyülekeztünk reggel fél hétkor a SPAR előtt. Az 53-as autóbusz megállójában ismerősöket fedeztünk fel, a Szent Gellért Plébániáról érkező testvéreket. A Mindenszentek templomában két csoport találkozott. Olyan sokan voltunk, hogy a templomba nem is fértünk be. Jó volt látni, hogy a zárandoklaton a kismamáktól kezdve, a kocsiban lévő kisgyermekig, a fiatalok és az egészen idősek is eljöttek. *Szederkényi Károly* plébános atya köszöntője után imádkoztunk, énekeltünk. Meghallgattuk a szervező bizottság tájékoztatóját. A templomból kijövet pogácsát kaptunk, egy kis útravalóval. Az én pogácsámban a következő üzenet volt: „Létezik a bennünket körülvevő világ, mely elragadó, csodálatos, de néha szörnyű és tele van ismeretlennel. Van azonban egy másik világ is, mely végtelenül titokzatosabb és vonzóbb: ez pedig a belső világ, a bennünk lévő Mennyeország.”

Elindultunk a Gazdagréti Szent Angyalok templomába. Bár esett az eső, ez senkit nem tartott vissza. Énekelve értünk a templomba, ahol meghallgattuk a templom rövid történetét, majd rózsafűzért imádkoztunk. A szervezőktől megkaptuk a zárandoklatról készült könyvet és jelvényt. Nem számítottak ilyen kis résztvevőre, így nem jutott mindenkinek (később, a Nagytétényi templomnál pótolták). Utunk a Dobogó hegyen keresztül a volt Olimpiai parkhoz vezetett. A hegy tetejéről szép kilátás nyílt a környékre. Itt a zárandoklatot vezető ciszterci atya megáldotta a várost. Szűkebb hazánkra, az Őrmezői lakótelepre is leláthattunk. Az atya külön megáldotta a lakótelepen élő embereket. Rózsafűzért imádkozva, énekelve zárandokoltunk tovább a Kelenvölgyi Szentháromság plébániatemplomba. Itt a teraszon várt ránk a plébános atya és az ottani hívek. Voltak, akik egészségi állapotuk miatt csak eddig jöttek velünk. Testvéreinknek megköszöntük részvételüket, és elbúcsúztunk tőlük, mi pedig erőt gyűjtve folytattuk zárandokutunkat.

A Péterhegyi úton egy pillanatra megálltunk a Szent Szabina Lelkészség és Szent Benedek Tanulmányi Ház előtt. Elértük a Vöröskúti határsort, mely meredek lépcsőben (egyesek szerint 100 nem kiépített lépcső) folytatódott. Itt már csak a fiataloknak volt erejük az éneklésre és

imára. Mi, idősebbek, a Szűzanyához fohászkodva, időnként meg-meg állva haladtunk egyre feljebb. Kb. 100 méterrel a cél előtt megálltam, nem kaptam levegőt. Úgy éreztem, nem bírom tovább. Ekkor egy fiatalember megszólalt a hátam mögött: „Elvehetem a hátizsákot?” Hálás szívvel megköszöntem a segítséget. A tehertől megszabadulva, én is felértem a Balatoni útra, délig pihenő volt. 12 óra előtt pár perccel bekapcsoltuk a Mária Rádiót, amely így összekötötte mind a 9 zárandokcsoportot. Közösen elimádkoztuk az Úrangyalát. Az ima egész Budapestet átfogva

Morusosok Kelenvölgyben

szállt az ég felé. Közben az eső elállt. Időnként meredek szakaszokkal tűzdelt erdei úton haladtunk a kamaraerdei pihenőhöz. Letelepeltünk, elfogyasztottuk a magunkkal hozott ebédet. Örömmel láttuk, hogy a fiatalok még nem fáradtak el, vidáman fociztak az erdei tisztáson.

Az egy órás pihenő után utunkat folytatva a Rókales úton lementünk a Szoborparkig. Itt megemlékeztünk a kommunista diktatúra áldozatairól és elénekeltük a „Boldogasszony Anyánk” c. szent éneket. A Verbita Missziós Ház felé haladva bementünk a Budatétényi Szent Mihály kápolnába, ahol a plébános atya ismertette a kápolna történetét. A Verbita Missziós Házban a kápolnában csendben egyénileg imádkoztunk. Az udvaron egy idősebb atya beszélt dél-amerikai missziós újtjáról, az ott élő lakosság szokásairól, zárandoklatairól. Végül spanyolul megáldotta az ottani szokásoknak megfelelően a zárandoklat résztvevőit.

A Budatétényi Szent István templomot is meglátogattuk. Megtudtuk, hogy a templomot 1912. szeptember 22-én dr. Prohászka Ottokár székesfehérvári püspök áldotta meg. A Baross Gábor telepi Jézus Szíve templom a viszonylag fiatal templomok közé tartozik. Alapkövét 1933. május 5-én helyezték el és szeptember 3-án már fel is szentelték. Sokáig hallgattuk volna a plébános atya beszédét, de az idő sürgetett. Búcsúzóul elénekeltük az áldást és indultunk tovább. A Szent Donát hegyen a Doni emlékhelyen imádkoztunk, énekeltünk. Ez a hely a többség számára ismeretlen volt. 1990-ben állították helyre és 2003. óta a megbékélés és szeretet szimbóluma. Bár fáradtan, de lángoló szívvel indultunk a Nagytétényi Nagyboldogasszony plébániatemplomhoz.

A falu határába érve megkondultak a harangok és harangzúgás kíséretében értünk a templomhoz. Itt üdítővel vártak minket, amely igen jól esett. Később megérkeztek a soroksári testvérek is. A templomban nem fértünk el, ezért a kertben padokat és egy kivetítőt helyeztek el. A padok is kevésnek bizonyultak, így a fiatalabbak a fűvön helyezkedtek el. A szentmise 7 órakor kezdődött. Sajnos a kép a kivetítőn nem volt látható, de a hang jó volt – így teljes mértékben be tudtunk kapcsolódni a szentmisébe. Amikor az atya a Szentostyát felmutatta, a képernyő alján halványan mi is láthattuk az átváltozott ostyát, Krisztus Testét. Nagy kegyelem! A szentmise után a plébános atya agapéra hívott minket. A templomkertben egymásután jelentek meg az előre megterített asztalok: szendvicsek, sütemények, italok sorakoztak rajtuk. Jól esett a szíves vendéglátás. Testvéreinknek megköszöntük fogadásukat, és este 9 órakor elindultunk haza. Fáradtan, de hálaadással és lángoló szívvel távoztunk.

A Városmisszió Őrmezőn

A 2007. január 31-i képviselőtestületi ülésen került megbeszélésre a Városmisszió, majd konkrétan márciusban körvonalazódtak plébániánk tervei. Alajos atya 3 utcai evangelizációt tervezett:

- Etele tér, Kelenföldi pályaudvar – szeptember 17.
- Kelenföldi Városközpont – szeptember 18.
- Őrmező, Költők Parkja – szeptember 20.

Az Őrmezői misszió megszervezését az Őrmezői Morus Szent Tamás Egyesület vállalta. Első lépésben elkészítettük programunkat:

- 16.00-16.15 Zenés köszöntő: Weiner Leó Zeneművészeti Szakközépiskola növendékeinek szereplésével.
- 16.15-19.00 Utcai evangelizáció: beszélgetések, meghívások a sátrak programjaira és az esti fórumra, folyamatosan, igény szerint. A sátrak programjai:
  - o „Lelki patika”: gyógyír és gyógyulás fő betegségeinkre (szeretet növelése, figyelmesség fokozása, félelem ellen, szenvedés elfogadása).
  - o „Meghallgatlak”: Mi van a szívedben?
  - o „Kézműves”: Origami, rajzverseny.
  - o „Táplálalak”.
- 16.00 -18.00-Szellemi vetélkedő”: Totó, kvíz-kérdések. Eredményhirdetés.
- 18.30 – 19.30 Esti program: Fórum, – beszélgetés a Szent Gellért plébánia papjaival. Helyszín: Őrmezői Községi Ház (Bp. XI. Cirmos u. 8.)Témák: 77 éves a Kelenföldi Szent Gellért Plébánia, 5 éves a Szent Gellért templom,15 éves az Őrmezői Morus Szent Tamás Egyesület.
- Agapé.

Az Őrmezői sátor

Igyekeztünk az imádságos hátteret biztosítani, mert a magunk erejéből ezt a feladatot nem tudjuk megoldani.

Ennek érdekében:

- április hónapban csatlakoztunk a Vándor Evangélium apostoli imaszolgálat programjához,
- részt vettünk az Élő Rózsafüzér zárandoklaton: 10 fő a teljes útvonalat teljesítette, 7 fő pedig részben tudta vállalni a zárandoklatot,
- közösen és egyénileg is imádkoztunk a Városmisszió sikeréért.

A jobb felkészülés érdekében III. 24-25-én részt vettünk a Szent Adalbert Központban (Esztergom) szervezett missziós lelkigyakorlaton és képzési hétvégén. A Községi Ház az utcai misszióra biztosította a sátort, asztalokat és székeket, az esti fórumhoz pedig a termet. Szállításához a gépkocsit a plébániától kértük.

Szeptember 20-án – a korábbi előrejelzésekkel ellentétben – kissé hűvös, de szép napos időre ébredtünk. A terv szerint 16.00 órakor a Weiner Leó Szakközépiskola növendékei megszólaltatták a fanfárokot a sátor előtt, majd a Don Pepe előtti téren, közel az autóbusz megállóhoz. Ezt követően kimentünk az autóbusz megállóba (A Don Pepe és a SPAR elé). Minden arra járót megajándékoztunk egy könyvjelzővel, amelyen bibliai idézet volt, és hívogattuk őket sátrunkhoz. Sokan elfogadták a meghívást, de sajnos szép számmal akadtak olyanok is, akik elutasították. A sátonál Kovács Ferenc diakónus beszélt az összegyűlteknél a Városmisszió céljáról: „Krisztust hirdetjük mindenkinek”.

Közben összeállt alkalmi kórusunk és a beszéd után közösen elénekeltük a „Boldogasszony Anyánk” c. szenténeket. A buszmegállóban folyamatosan – egymást váltva – hívogattuk a hazaérkezőket, 1-1 szál rózsát és könyvjelzőt ajándékozva az érdeklődőknek. Megérkezett Alajos atya is és János 5. éves papnövendék, aki plébániánkon teljesít szolgálatot. Alajos atya a Szent Gellért plébánia nevében üdvözölte a megjelenteket: „REMÉNYT ÉS JÖVŐT ADOK NEKTEK” – hirdette. A remény egyedül Istennél van. A beszéd után a gépkocsiból szóló zene még hangulatosabbá tette misszióinkat. Időközben a sátrakban is sok érdeklődő volt.- A „Meghallgatlak” sátorban elhelyezett imákból, rózsafüzérből, plébániánkat ismertető füzetből, valamint a hitoktatásról készült tájékoztatóból nagyon sok elfogyott. Az igekártya: „Mit üzen neked az Úr?” szinte mind elfogyott. A számomra legkedvesebb üzenetet azonban nem húzták ki. Úgy érzem, ez mindenkinek szól: „Aki Jézust megleti, drága kincset talált. Aki pedig Jézust elveszti, nagyon sokat veszít, többet, mint az egész világ”. (Kempis Tamás)

Adj a Isten, hogy Jézust soha ne veszítsük el: életünk útján Őt kövessük. Nagy sikere volt a „Lelki patikának” is – a 400 doboz nagy része elfogyott. Érdekes, hogy legtöbbször a „Szeretet növelésére” és a „Figyelmesség fokozására” szolgáló lelki gyógyszer választották. Kevésbé volt kelendő a „Félelem elleni” és a „Szenvedés elviselésére” ajánlott gyógymód. A „Kézműves” sátor is nagy népszerűségnek örvendett. Nemcsak a felnőttek, de a gyerekek is érdeklődtek az origami iránt. Az ajándékba kapott tulipánok hajtogatását a helyszínen megtanulhatták. A gyerekek részére hirdetett rajzversenyre is többen eljöttek. Szívesen rajzoltak, de munkájukat sajnos magukkal vitték, így nem tudtuk eredményt hirdetni. A „Szellemi vetélkedő” iránt is többen érdeklődtek. Akik a helyszínen nem tudták megoldani a kérdéseket, hazavitték a lapokat, hogy otthon utánanézzenek. A legeredményesebb a Városmissziós totó volt: 15-en töltötték ki és adták le.

13+1 találatot 1 személy ért el: *Kelemen Zsuzsanna*.

13 találatot értek el: *Gündert Ferencné, Varga Aurélné, Németh Győzőné*.

A kvíz kérdéseknél is jó eredmények születtek. A maximálisan elérhető 23 pontból 22 pontot ért el: *Irányossyné Golarits Erzsébet*, 21 pontot *Kondorosi Péter* és egy névtelen szelvény kitöltője. A nyertesek jutalomban részesültek.

A tanúságtevők között megható volt *Kovács Tímea* vallomása, aki 4 gyermekes családanya, örmezői lakos. Elmondta, hogy korábban nem volt számára fontos az Isten. Később jött rá, hogy Isten nélkül nehezebb az élet. 40 éves korában bérállkozott, és azóta saját életén keresztül is érzi: milyen fontos az Isten közelsége. Biztatta a jelenlévőket, hogy akik távol járnak Jézustól, ne halogassák az időt, minél előbb térjenek vissza hozzá.

Sztupa Ferencné (Sárika néni) szintén örmezői lakos, elmondta, hogy ő 69 éve tagja a Szent Gellért plébániának. Számára fontos, hogy a szentmiséken kívül részt vegyen a plébániai eseményeken is (pl. zárandoklatok, kirándulások, búcsú, stb.)

Este hétkor lebontottuk a sátrat, összecsomagoltunk és a Közösségi Házba mentünk, ahol fél nyolckor kezdődött a program. Alajos atya rövid bevezető beszéde után közösen megtekintettük a Szent Gellért templom történetéről készült filmet, Siményi Ferenc atya alkotását. A

vetítés után háziasszonyaink által készített sütemény és üdítő ital mellett kötetlen beszélgetésre került sor. Este hálátelt szívvel indultunk haza, mert – Isten kegyelméből – egy jó hangulatú, reményeink szerint nem csak a látogatók, hanem a munkában résztvevők számára is gyümölcsöző missziós napot fejezhettünk be. (Becsléseink szerint a sátonál kb. 200, a Közösségi Házban 70 fő vett részt.)

Lukácsa Zsuzsa

NEMZETKÖZI KAPCSOLATOK

2007. május 24. és 29. között Kiss Melitta, Bőjte Csaba egyik magyarországi segítője vezetésével Erdélyben jártunk. A csíksomlyói búcsúra utaztunk, de az a fontos „küldetésünk” is volt, hogy meglátogassunk két gyermekotthont, az összegyűjtött adományokat átadjuk és találkozunk a szervezetünk keresztgyerekeivel.

Első állomásunk Torockón a Szent Teréz Gyermekotthon volt, ahol nagy örömmel fogadtak, a gyerekek pedig meglepődve és örömmel vették át az ajándékokat.

Pünkösöd szombatján – nagy örömeinkre – a csíkszeredai Szent Mihály templom keresztalijával és a Márton Áron Katolikus Nőszövetséggel együtt mentünk Csíksomlyóra, erre az erőt adó, megújulásra serkentő helyre. A somlyói nyeregben álló Hármashalom-oltárt minden oldalról zarándokok százezrei vették körül.

Csodálatos érzés volt ismét a csíksomlyói búcsú részese lenni! A nőszövetség tagjai számos jelét adták vendégszeretetüknek: szállással, ebédmeghívással kedveskedtek nekünk. Szombat délután cukrászdában láttak vendégül, ahol megbeszéltük a nőszövetség és az Őrmezői Morus Szent Tamás Egyesület legfrissebb híreit.

Nagy élmény volt Gyimesfelsőlokon az Árpád-házi Szent Erzsébet Gimnázium lovas „ballagása” – Kicsengetés – amelyre a nőszövetség több tagja is eljött velünk.

Türelmetlenül vártuk a szovátai látogatást. A Szent József Gyermekotthonban él Orbán Ferike, az egyesület által patronált csángó magyar fiú. Nagy meglepetést szerezünk látogatásunkkal, az adományokkal, ajándékokkal. Sokat játszottunk és beszélgettünk az otthon kis lakóival. Nehéz volt az elválás, de megígértük, hogy kérésüket – küldjünk virágos képeslapokat – mielőbb teljesítjük. (Ez azóta megtörtént!)

Felejthetetlen élményt jelentett számunkra a Dévai Szent Ferenc Gyermekotthonban tett látogatás, ahol abban a megtiszteltetésben volt részünk, hogy Bőjte Csabával találkozhattunk, beszélgethettünk. Személyesen is meggyőződhattunk az ott folyó munkáról, s jóleső érzés volt a vidám, egészséges gyermekarcokat látni.

Eszmecsere a cukrászdában

2007. november 15. és 19. között ismét eljutottunk Erdélybe. Miután csupán átutaztunk Csík-szeredán, nem volt alkalmunk a nőszövetség tagjaival találkozni, ezért az Őrmezői egyesület kis ajándékát a sekrestyében hagytuk. Telefonon hálásan megköszönték, és azzal búcsúztunk egymástól, hogy jó lenne minél előbb ismét találkozunk. (Egyesületünket *Cselikovics Jánosné* és *Végh Edit* képviselte.)

Végh Edit

A KARITÁSZ ÉS A PLÉBÁNIA HÍREI

A Szent Gellért templom eseményei 2007-ben:

- III. 24-25. Esztergomban Lukácsa Zsuzsa részt vett a Városmissziót előkészítő lelkigyakorlaton és tájékoztatón. Sok hasznos tapasztalatot szereztünk.
- IV. 28. Részt vettünk a Szent Gellért Plébániával közösen szervezett zárandoklaton. Szent Erzsébet szülővárosába, Sárospatakra zárandokoltunk.
- V. 12. Részt vettünk a Városmissziót előkészítő Rózsafüzér zárandoklaton.
- V. 28. A Máriaremetén rendezett „Karizmatikus napon” részt vettünk, a Városmisszió lebonyolításához, szervezéséhez sok jó tapasztalatot szereztünk.
- VI. 16. Esztergomban részt vettünk Lak Gábor pappá szentelésén, aki diakónusi gyakorlatát plébániánkon töltötte. Adja meg neki a mindenható Isten, hogy élete végéig hű szolga és jó pásztor legyen.
- VII. 1. Részt vettünk Lak Gábor atya újmiséjén a Szent Gellért Plébánián, és tevékenyen segítettünk az azt követő Agapé előkészítésében és lebonyolításában.
- VII. 29. Lak Gábor atya Őrmezőn mutatott be szentmisét.
- IX. 15. Részt vettünk a Mindszenty bíboros úr emlékére rendezett zárandoklaton.
- IX. 17-22. Városmissziós rendezvényeken vettünk részt: 17-én a Kelenföldi pályaudvarnál, 18-án a Kelenföldi Városközpontban, majd este a Szent Gellért plébánián megneztük a Tarcziciusz előadást, 20-án Őrmezőn, 22-én este a gellérthegyi záró szentmisén.
- X. 23. Szent Gellért búcsú előkészítésében és lebonyolításában vettünk részt.
- X. 13. A pákozdi Doni emlékműnél tartott szentmisén vettünk részt, majd közösen megtekintettük Székesfehérvárott a Szent Imre kiállítását.
- X. 27. Zárandoklattal egybekötött kirándulást szerveztünk a Szent Gellért Plébániával közösen Tata-Majkpuszta-Mór útvonalal
- XI. 25. Szent Erzsébetre emlékezve, a Plébániái Karitászt szervezete megvendégelte az idős testvéreket. Az előkészítésben és lebonyolításban tevékenyen részt vettünk.
- XII. 8. Templomunkban nagy esemény volt: Erdő Péter bíboros úr diakónussá szentelte a nálunk gyakorlati idejét töltő Rajk János teológust. A szertartáson és az azt követő agapé előkészítésében és lebonyolításában is részt vettünk.

KÜLSŐ KAPCSOLATAINK

Idén az „Esélyt a civileknek!” országos konferencián vettünk részt – október 18-án – a Magyar Tudományos Akadémián.

A Weiner Leó Zeneiskola és Zeneművészeti Szakközépiskolával kapcsolatban aggasztó híreket kaptunk az év folyamán, Újbuda Önkormányzatának honlapjáról és a sajtóból is arról értesültünk, hogy a képviselőtestület 2007. március 23-án felhatalmazta a polgármestert, hogy tárgyaljon a főváros vezetésével a Weiner átadásáról. Sokat hallottunk a fővárosi iskolabezárásokról, ezért egyesületünk is aggóva tekintett ez elé a tranzakció elé. A Morus Egyesület el sem tudná képzelni a lakótelep kulturális életét a szakközépiskola jelenléte és magas színvonalú működése, a közösen tartott rendezvények helyi esélyteremtő szolgálatai nélkül, ezért aláírást gyűjtöttünk levelünkhöz, amelyben Újbuda képviselőtestületét és polgármesterét kértük a Weiner kerületi fenntartására. A témát napirendre tűző, május 17-i képviselőtestületi ülésen személyesen is megjelentünk és felszólaltunk. A határozat szerint az önkormányzat „A Weiner Leó Zeneiskola és Zeneművészeti Szakközépiskolát 2008. szeptember 1-jétől megosztott feladatellátással kívánja működtetni lehetőleg oly módon, hogy megtartsa az épületet és az alapfokú művészeti oktatást, a zeneművészeti szakközépiskola feladatellátásának finanszírozására pedig együttműködési megállapodást köt a Fővárosi Önkormányzattal.”

FORRÁSAINK, PÁLYÁZATOK

A 2007. évben három pályázaton sikerült támogatáshoz jutni. A XI. Kerület Újbuda Önkormányzatának kulturális pályázatán 120 000 forintot kaptunk, a Főváros kulturális és szociális kerete terhére pedig 150 000 forintot. Ezúttal is sikerült a formai akadályokat leküzdeni az NCA Közép-magyarországi Regionális Kollégiumának működési célú pályázatán, amelyen 300 000 forint támogatást nyertünk. Előbbi két támogatónk fedezte a jelen kiadvány szerkesztési és nyomtatási költségeit, köszönet érte.

Támogatóink 2006. évi személyi jövedelemadójának 1%-os felajánlásaiból 95 816 forintot kaptunk, ezt az összeget idén is a karácsonyi szeretetsomagok összeállításához és a kirándulás költségeinek fedezetére használtuk fel. Ezúton is hálásan köszönjük mindazoknak a támogatását, akik éltek ezzel a lehetőséggel, és az Őrmezői Morus Szent Tamás Egyesületet tüntették ki gondoskodásukkal! Kérjük Önöket, a továbbiakban is támogassák az Őrmezői Morus Szent Tamás Egyesületet adójuk 1 %-ával, amelyet az egyesület adószámának feltüntetésével adóbevallásuk melléklete segítségével juttathatnak el hozzánk.

Adószámunk: 18056824-1-43

KARITATÍV TEVÉKENYSÉG

Folytattuk Orbán Ferenc kibédi fiúcska tanulmányi ösztöndíjának fizetését, amiről *Böjte Csaba* meg is emlékezett Morus napi előadásában.

Nem maradt el a szűkebb környezetünk rászorulóinak megsegítése, húsvét alkalmából 42, karácsony előtt pedig 44 szeretetsomagot készítettünk. A csomagokat a személyi jövedelemadó 1%-ból és a plébánia Karitásza szervezetének adományából fedeztük, tartalmuk most is hasznos, tartós élelmiszer és déligyümölcs volt.

Ahogy tavaly is, az idén is levelet kaptunk Újbuda Önkormányzatától, *Molnár Gyula* polgármester úrtól, véleményünket kérve a karácsonyi támogatásaikhoz, kiket javasolunk felvenni az ő általuk összeállított támogatási listára. Ezúttal köszönjük az Önkormányzatnak a nemes támogatást, s azt, hogy partnernek ismerve el egyesületünket, véleményünket kikérte, s fel is használta azt, hogy minél igazságosabban tudja adományait célba juttatni. 30 személy támogatását javasoltuk.

ZÁRSZÓ

Itt a vége, fuss el véle! ... Köszönjük mindazoknak a támogatását és szerető bátorítását, akik a munkából kivették a részüket, adományaikkal segítették az egyesület tevékenységét, vagy a programjainkat látogatták.

Várjuk régi és új tagok, pártolók jelentkezését, önkéntes munkáját, a közösségért tenni, és a lakótelep lakóival egy szeretetközösséget építeni akarók csatlakozását.

Találkozunk örömmel a rendezvényeken és a mindennapokban 2008-ban is!

Órmező, 2008. január